

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/193/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117230442
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1117230442.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, Bratislava, Mozartova č. 4093/9, IČO: 00 420 166, zastúpený JUDr. Dagmar Kubovičová, advokátka, Bratislava, Nám. Biely Kríž č. 3, proti žalovanému: Hotel Château Belá, s.r.o., Belá č. 1, IČO: 43 999 174, zastúpený PETKOV & Co s. r. o., Bratislava, Šoltésovej č. 14, IČO: 50 430 742, za ktorú koná W. R. B., o zaplatenie 1.462,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 25. marca 2019, č. k. 16 Ca 14/2017-439, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 25. marca 2019, č. k. 16 Ca 14/2017-439, vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.462,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.462,- € od 15.12.2017 do zaplatenia, a vo výroku II., ktorým priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, **p o t v r d z u j e .**

II. Návrh žalovaného na prerušenie konania **z a m i e t a .**

III. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu **100 %.**

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 25. marca 2019, č. k. 16 Ca 14/2017-439, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.462,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.462,- € od 15.12.2017 do zaplatenia (výrok I.), žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.) a zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p. (výrok III.). Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 19 ods. 1, 2, 3, 4, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 79 ods. 1, 2, 3, § 143 ods. 1, § 152 ods. 4, § 164 ods. 1, 5 zákona č. 185/2015 Z. z., Autorský zákon, § 442a ods. 2, § 458a, § 517 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a vecne tým, že žalobca sa žalobou v prejednávanej veci domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.462,00 € s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 1.1.2016 do 31.12.2016 a to ako organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje nositeľov práv pri použití ich diel v zmysle § 144 ods. 1 Autorského zákona na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. MK-1587/2016-232/10421, vydaného dňa 18.8.2016. Aj pred získaním Oprávnenia vydaného dňa 18.8.2016 mal postavenie organizácie kolektívnej správy na základe Oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky dňa 11.5.2010 pod č. k. MK-663/2010-70/6165. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Ch?teau Belá, adresa Belá 1, ktoré je zaradené do kategórie hotel 5*. V roku 2016 žalovaný realizoval v ním

prevádzkovanom ubytovacím zariadení verejný prenos prostredníctvom 43 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia. Zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv neoprávneným vykonávaním verejného prenosu, keď verejný prenos technickými prostriedkami realizoval bez súhlasu autorov. Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytuje zákazníkom ubytovacie služby, v izbách určených pre hostí poskytuje zákazníkom v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenie (TV). Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacím zariadení žalovaného znamená, že v izbách sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby ubytovaní hostia tieto mohli používať na účely, na ktoré sú určené teda na sledovanie televíznych programov. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytnutie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacieho zariadenia považuje za verejný prenos diel čo znamená, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k verejnému prenosu. Výška žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa odvíja od zvyčajnej odmeny. Žalobca v roku 2016 uzatvoril celkovo 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy odmena bola dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Pri určení výšky zvyčajnej odmeny žalobca vychádzal zo Sadzobníka žalobcu a z počtu technických zariadení podľa údajov samotného žalovaného zverejnených na jeho www stránke. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 1.1.2016 do 31.12.2016 je vo výške 1.462,00 €, keď podľa Sadzobníka licenčných odmien za jeden rok je za zvukovoobrazové zariadenie v izbe v hoteli 5* suma 34,00 €, a teda pri počte izieb 43 zvyčajná licenčná odmena predstavuje sumu 1.462,00 €. Žalobca opakovane žalovaného vyzýval k uzatvoreniu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, ponúkal možnosť uzatvoriť dohodu o urovaní a vyzýval ho na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale žalovaný žalobcovi bezdôvodné obohatenie dobrovoľne nevydal.

1.2. Súd prvej inštancie vydal dňa 27. februára 2018 platobný rozkaz č. k. 16 Ca 14/2017-24, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu 1.462,00 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.462,00 € odo dňa 15.12.2017 do zaplatenia a náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

1.3. Žalovaný podal proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor s vecným odôvodnením a žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Nárok žalobcu považoval za nedostatočne tvrdený a nepreukázaný a to vo vzťahu k jeho aktívnej vecnej legitímácii, k údajnej existencii verejného prenosu predstavujúceho neoprávnené použitie tých predmetov ochrany, ktoré údajne žalobca spravuje, k subjektom, ktoré údajne zastupuje a ktorým mal žalovaný neoprávnené zasiahnuť do majetkových práv, k predmetom ochrany, ktorých správou práv k týmto predmetom prislúchajúcich údajne vykonáva žalobca a k existencii kontraktnej povinnosti žalovaného, keďže žalobca riadne netvrdil a nepreukázal, v prospech ktorého nositeľa práv a vo vzťahu ku ktorým predmetom mal uzatvoriť licenčnú zmluvu práve so žalobcom. Žalovaný mal za to, že dôsledok i prejav právom reprobovaného zneužitia práva v postavení monopolu, zneužívajúc svoje dominantné postavenie na trhu, je v rozpore s dobrými mravmi a tiež v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku i nekalosúťažným konaním a z toho dôvodu nepožíva za žiadnych okolností právnu ochranu. Poprel všetky, či už úplné alebo neúplné, skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe. K nepreukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalovaný uviedol, že popiera tvrdenia žalobcu ohľadne ním uvádzaných skutočností vo veci preukázania aktívnej legitímácie žalobcu. Poukázal na čl. 2 písm. a) a čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti a ustanovenie § 79 ods. 1, 2 Autorského zákona a tvrdil, že ustanovenie § 79 ods. 1 písmeno b) a § 79 ods. 2 Autorského zákona sú v rozpore s obsahom a účelom Smernice 2001/29/EHS. Súdny dvor EÚ vo veci C-301/15 Soulier a Doke sa otázkou posúdenia obdobnej právnej úpravy z hľadiska európskeho autorského práva zaoberal a konštatoval rozpor so smernicou, ktorá bráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava zverila autorizovanej organizácii pre výber a prerozdelenie poplatkov výkon práva udeliť súhlas na rozmnožovanie a verejný prenos v digitálnej podobe obchodne nedostupných kníh a zdôraznil, že ochranu, ktorú priznáva smernica 2001/29/EHS, treba vykladať extenzívne a že sa neobmedzuje len na priznanie práv, ale zahŕňa aj výkon uvedených práv. Vzhľadom na preventívnu povahu dotknutých práv sa vyžaduje predchádzajúci súhlas autora. Nepostačuje a je v rozpore s právom EÚ, ak vnútroštátna právna úprava nositeľom práv alebo právnym nástupcom umožňuje iba podať námietky proti výkonu tohto práva. Podľa žalovaného teda na úrovni Európskej únie už bolo rozhodnuté (rozsudkom C-301/15), že právna úprava, akou je úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy podľa § 79 ods. 1 písmeno b) Autorského zákona v spojení s § 79 ods. 2 Autorského zákona je v rozpore s

právom EÚ. Žalovaný namietol, že žalobca je oprávnený konať, a teda aj uplatňovať právne nároky, len a výlučne v prospech tých nositeľov práv, ktorých na základe písomnej dohody zastupuje a iba v rozsahu, ktorý z dohody vyplýva. Žalobca predložením oprávnenia preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená vykonávať správu práv v oprávneniach vymedzenom okruhu odborov kolektívnej správy. Uvedené postačuje na preukázanie, že žalobca je oprávnený konať v súdnych konaniach vo vlastnom mene. Žalobca ale, aby preukázal aktívnu legitímáciu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia, musí tvrdiť a preukázať, ktorých nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany a tiež, že ide o tie predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období neoprávnenne použil. Zo žalobcom predložených formulárových zmlúv nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe zmluvy mali dať údajní nositelia majetkových práv žalobcovi do správy. Žalobca si však nesplnil ani povinnosť tvrdenia koho (ktorých nositeľov práv) a v akom rozsahu zastupuje a vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany. Žalobca uviedol výlučne počet 3.370 údajne slovenských nositeľov práv bez bližšej špecifikácie a predložil formulárové zmluvy, z ktorých však nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany, ktoré dali títo údajní nositelia majetkových práv žalobcovi do správy. Menný zoznam údajných slovenských nositeľov majetkových práv nie je dôkazom spôsobilým akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore, keď túto možno preukázať výlučne písomnou dohodou s nositeľom práv, pričom z jej obsahu musí byť zrejmá konkretizácia predmetov ochrany. Menný zoznam nepreukazuje, že by mal žalobca s nimi uzatvorenú aj dohodu o zastupovaní, nevyplýva z neho ani špecifikácia predmetov ochrany. Žalobca nepreukázal ani špecifikáciu predmetu ochrany, ktoré údajne spravuje a ktoré mali byť žalovaným v roku 2016 použité. Zo štatistiky žalobcom vybraných slovenských televíznych staníc, z ktorej vyplýva len, že nejaké audiovizuálne dielo bolo v určitom čase vysielané, nie je možné zistiť, kto má byť nositeľom majetkových práv ku konkrétnemu predmetu ochrany a nie je možné zistiť, identifikovať, či ide o takého nositeľa práv, ktorý so žalobcom uzatvoril dohodu o správe práv. Ak žalobca tvrdí, že žalovaný používa predmet ochrany, ku ktorým sú nositeľmi práv práve subjekty, ktoré žalobca zastupuje pri výkone správy a súčasne túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré im títo nositelia práv do správy zverili, musí toto oprávnenie preukázať a následne preukázať, či vôbec k použitiu tých-ktorých predmetov ochrany v rozhodnom období došlo. Podľa žalovaného nemožno pri každom reštauračnom či ubytovacom zariadení paušálne požadovať, aby sa platilo bezdôvodné obohatenie za použitie nevedno čoho žalobcovi a to len preto, že je registrovanou organizáciou kolektívnej správy bez znalosti nositeľov majetkových práv a rozsahu ich diel. V prejednávanej veci žalobca žiada vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu použitia audiovizuálnych diel zaradených do vysielania, pričom však v takýchto prípadoch nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori ako osoby, ktoré dielo vytvorili (pôvodcovia diela), ale naopak vykonávajú ich producenti, ktorým autori nimi vytvorené čiastkové diela dodali do audiovizuálneho diela ako celku na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv a za ktoré im bola producentmi riadne vyplatená odmena na základe výhradných licenčných zmlúv. Výkon majetkových práv súvisiacich s dielom v oblasti audiovizie prislúcha iným osobám odlišným od autorov. Z uvedeného teda vyplýva, že objektívne nemôže dôjsť k porušeniu práv autorov vykonaním verejného prenosu audiovizuálneho diela, keďže títo v požadovanom rozsahu nie sú nositeľmi dotknutých majetkových práv, hoci naďalej zostávajú autormi svojich čiastkových diel. Ak by bolo možné ustáliť, že žalovaný by mal voči žalobcovi kontraktačnú povinnosť, a zároveň že má povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, žalobca by mal poskytnúť účinné procesné tvrdenia. Žalobca však tak neurobil a to z dôvodu, že v oblasti audiovizie nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv a požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia za niekoho, kto mu na to nedal mandát. Žalovaný náhodne vybral zo štatistiky niekoľko predmetov ochrany vo vzťahu, ku ktorým preukazuje, že žalobca oprávneného nositeľa majetkových práv k týmto predmetom ochrany nezastupuje a poukázal na niektoré vysielanie ním uvedených filmov či častí seriálov v programe RTVS a predložil v tejto súvislosti zmluvy o vytvorení audiovizuálneho diela a o udelení licencie na jeho použitie a mal za to, že z uvedeného vyplynulo, že autori sa síce autorsky podieľali na výrobe audiovizuálneho diela, ale zároveň tí istí autori udelili RTVS ako výrobcovi zvukovo-obrazového záznamu súhlas, aby RTVS ich dielo použila dohodnutým spôsobom. K nepreukázaniu existencie verejného prenosu a k nepreukázaniu neoprávneného použitia predmetov ochrany zo strany žalovaného žalovaný uviedol, že nepopiera práva autorov požadovať súhlas za každé použitie diela a na poskytnutie odmeny za takéto použitie. V prejednávanej veci je predmetom nároku vydanie bezdôvodného obohatenia za údajné neoprávnené použitie nevedno akých diel. Ak aj žalovaný vykonával verejný prenos prostredníctvom technického zariadenia, nie je možné tvrdiť, že vykonával verejný prenos práve tých diel, ktoré spravuje žalobca a že žalovaný tým zasiahol neoprávnenne do práv tých nositeľov práv, ktorých zastupuje žalobca. V sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia sa

predpokladá preukázanie reálneho použitia predmetov ochrany, ktoré na základe dohody s nositeľom práv spravuje práve žalobca. Ohľadne žalobcom uvedenému rozsudok SGAE v. Rafael Hoteles SA žalovaný uviedol, že rozsudok nerieši vzťahy bezdôvodného obohatenia, ktoré mali vzniknúť v súvislosti s neoprávneným verejným prenosom predmetov ochrany. Rozhodnutie sa týka výlučne právnej povahy používania TV prijímačov vrátane sprostredkovania TV signálu do týchto TV prevádzkovateľom ubytovacích zariadení a súčasne dáva odpoveď na otázku, či je potrebné uzavretie licenčnej zmluvy v prípade, ak takto dochádza k šíreniu chránených predmetov ochrany. Podľa žalovaného žalobca zamieňa a spája existenciu dvoch odlišných právnych vzťahov a to licenčného vzťahu a vzťahu bezdôvodného obohatenia. Na splnenie predpokladov bezdôvodného obohatenia nestačí existencia TV prijímača a neidentifikovateľného signálu, ktorým sa šíri/nešíri nejaká programová štruktúra. Je nutné preukázať, že bol vykonávaný verejný prenos práve tých predmetov ochrany zaradených do programovej štruktúry, ku ktorým na základe dohody a v rozsahu dohodnutom s nositeľmi práv vykonáva správu žalobca. Žalobca nepreukázal, že žalovaný skutočne mal v ubytovacom zariadení čo i len jeden TV prijímač, že prijímal televízny signál, že mal voči žalobcovi kontraktnú povinnosť, nakoľko ak takú povinnosť nemal, platí, že nemá ani povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie. K obvyklej licenčnej povinnosti žalovaný uviedol, že žalobca je podnikateľom, ktorý má na trhu tzv. licenčných služieb dominantné postavenie. Od 1.1.2015 žalobca začal uplatňovať voči používateľom sadzovník licenčných odmien, ktoré sú neprimerane vysoké a sú jedny z najvyšších v Európe. Žalobca neposkytol žiadne informácie týkajúce sa rozhodných skutočností pre posúdenie, či licenčné odmeny uplatňované podľa neho jednostranne určeného sadzovníka spĺňajú kritériá primeranosti. Pri určení výšky žalobou uplatneného bezdôvodného obohatenia žalobca vychádza zo svojho jednostranného sadzovníka odmien uplatňovaného v roku 2016. Neexistujú však žiadne iné zmluvy, z ktorých by sa obvyklá odmena uplatňovaná v Slovenskej republike dala zistiť. Žalobca uplatňuje až 5- násobne vyššie licenčné odmeny pre autorov audiovizuálnych diel, než je priemer krajín ako Nemecko, Rakúsko, Česko, Francúzsko, Švajčiarsko a Španielsko, ako to vyplýva z výsledkov komparatívnej Analýzy KPMG.

1.4. Žalobca sa s dôvodmi uvedenými v odpore nestotožnil. K tvrdeniu žalovaného, že právna úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy obsiahnutá v právnom poriadku Slovenskej republiky je v rozpore s právnym poriadkom Európskej únie, so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES uviedol, že výklad žalovaného je v rozpore so samotným znením Smernice a so zásadami, na ktorých je autorskoprávna ochrana v Európskej únii stavaná. Zmyslom a účelom inštitútu rozšírených licenčných zmlúv je možnosť reagovať na obdobné prípady používania diel, kedy ide o masové použitie diel, pri ktorom je individuálny výkon práv jednotlivými nositeľmi práv prakticky nemožný a pre samotných používateľov poskytuje možnosť získať oprávnenie na použitie diel. V samotnom znení Smernice v úvodných ustanoveniach v bode 18 sa uvádza, že Smernica platí bez toho, aby boli dotknuté tie ustanovenia v členských štátoch, ktoré sa týkajú spravovania práv ako sú rozšírené licencie ochranných spoločností. Vo vzťahu k námietke nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia oprávnením na výkon kolektívnej správy práv poukázal na ustanovenia Autorského zákona § 164 ods. 1, ods. 5, § 79 ods. 2, 3 a uviedol, že z právnej úpravy Autorského zákona vyplýva, že organizácia kolektívnej správy vykonáva správu majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe, v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany. Režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou. Žalobca je oprávnený a aj povinný domáhať sa voči žalovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. K tvrdeniam žalovaného, že žalobca má preukázať aktívnu vecnú legitímáciu konkrétnymi zmluvami o zastupovaní, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a pre ktoré konkrétne predmety ochrany vykonáva kolektívnu správu majetkových práv jednotlivých nositeľov práv a že sa jedná o také konkrétne predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období naozaj neoprávnene použil, žalobca uviedol, že tieto tvrdenia sú v rozpore s princípmi, na ktorých je založený Autorský zákon, inštitút kolektívnej správy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a hromadnej licenčnej zmluvy. Systém kolektívnej správy, inštitút hromadnej licenčnej zmluvy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy bol založený práve preto, aby nedochádzalo k neoprávneným zásahom do práv autorov a iných nositeľov práv, pre ktorých je pri hromadnom používaní predmetov ochrany takmer nemožné zisťovať a kontrolovať používanie predmetov ochrany a individuálne si uplatňovať svoje práva a pre používateľov je obtiažne a takmer nemožné získať individuálne súhlasy nositeľov práv. Požiadavka žalovaného na predloženie zoznamov tisícov nositeľov práv, tisícov zmlúv, zoznamov predmetov ochrany, je

nelegitímna a je v rozpore s princípom ochrany kolektívnej správy. Je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu aj v roku 2016 boli nevyhnutne diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Žalobca preukázal aktívnu legitímáciu. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že nepreukázal existenciu verejného prenosu a neoprávneného použitia predmetov ochrany žalovaným, uviedol, že žalovaný prostredníctvom Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky uzatvoril so SLOVGRAM a SOZA zmluvy, na základe ktorých získal súhlasy na používanie nimi kolektívne spravovaných predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami. Od SOZA získal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam a od SLOVGRAM získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť aj diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, t.j. diela režisérův, scenáristov, výtvarníkov, choreografov, autorov literárnych predlôh, prekladateľov, autorov úprav dialógov atď., bez ktorých by ani k vysielaniu a následnému verejnemu prenosu technickými zariadeniami ani nemohlo dôjsť. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že žalobca nepreukázal, že žalovaný mal skutočne vo svojom ubytovacom zariadení čo i len jeden TV prijímač a že prijímal televízny signál žalobca uviedol, že sám žalovaný verejným vyhlásením prehlásil, že v roku 2016 prevádzkoval ubytovacie zariadenie Residence Hotel a vyhlásil, že každá z izieb v danom zariadení je vybavená TV. Verejné vyhlásenie bolo adresované klientom ubytovacieho zariadenia, teda spotrebiteľom a v prípade nepravdivosti takéhoto vyhlásenia by išlo o klamlivú obchodnú praktiku a klamlivú reklamu. Verejné vyhlásenia žalovaného sú pre neho záväzné a žalovaný mal povinnosť poskytnúť klientom svojho zariadenia izby s televízorom, ktorý bol aj riadne vybavený signálom a bol spôsobilý na také použitie, na ktoré je určené. Žalobca poukázal na Prílohu č. 1 k príkaznej zmluve uzatvorenej medzi žalovaným a Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky, v ktorej samotný žalovaný potvrdzuje počet technických zariadení, prostredníctvom ktorých realizuje verejný prenos. Žalovaný mal kontraktnú povinnosť a bol povinný uzavrieť so žalobcom zmluvu na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami a keďže túto povinnosť nesplnil, má povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vo výške zvyčajnej odmeny, za akú boli poskytované licencie iným používateľom na daný spôsob a rozsah používania predmetov ochrany. K namietanej výške obvyklej odmeny žalovaným žalobca uviedol, že predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny, teda odmeny v čase, kedy došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv. Zvyčajná odmena je taká odmena, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytnuté licencie iným používateľom a za akú používateľa licenciu získali. Žalobca uzatvoril 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa sadzovníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Žalobca mal za to, že preukázal, že má aktívnu legitímáciu v spore, že žalovaný používal predmety ochrany formou verejného prenosu a že porušoval výhradné autorské práva, keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami, a teda že žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

1.5.1. Po zistení skutkového stavu vykonaným dokazovaním a jeho právnom zhodnotení súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok voči žalovanému je dôvodný. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia a túto kolektívnu správu vykonáva v odbore použítie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy je aktívne legitímovaný na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď oprávnenie domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia (§ 58 ods. 1 písm. i/ Autorského zákona) sa môže vo svojom mene a na účet autora domáhať ako organizácia kolektívnej správy (§ 63 ods. 2 písm. d/ Autorského zákona). Žalobca v konaní preukázal, že je oprávnený a zároveň aj povinný domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z právnej úpravy Autorského zákona vyplýva, že organizácia kolektívnej správy majetkových práv koná za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe podľa § 164 Autorského zákona v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany. Pokiaľ tak neurobí má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a aj povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký režim ochrany práv sa

vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou. Súd prvej inštancie sa s tvrdením žalovaného, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, keďže nepreukázal konkrétnymi zmluvami o zastupovaní, či vôbec a ak áno, v akom rozsahu a pre ktoré predmety ochrany vykonáva kolektívnu správu majetkových práv jednotlivých nositeľov práv a že nepreukázal, že žalovaný v predmetnom období neoprávnene použil predmety ochrany, nestotožnil. Súd mal za to, že pre vznik nároku žalobcu ako kolektívnej správy na vydanie bezdôvodného obohatenia je nutné preukázať vznik povinnosti používateľa, v tomto prípade žalovaného, uzatvoriť hromadnú alebo rozšírenú licenčnú zmluvu, pričom žalobca preukáže druhovo, akých nositeľov práv zastupuje a skutočnosť, že v predmetnom období dochádzalo k produkcii diel žalobcom zastupovaných autorov. Licencia znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany a licenčnou zmluvou sa udeľuje používateľovi právo používať dielo autora, pričom žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou a rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou používateľovi právo používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje a to za licenčnú odmenu. Je nemysliteľné, aby žalobca predložil zoznamy všetkých nositeľov práv, všetky zmluvy a zoznamy predmetov ochrany použitých na vybraných slovenských televíznych staniciach v roku 2016 s priradením jednotlivých nositeľov práv. Vykonanie takéhoto dokazovania je podľa názoru súdu prvej inštancie nereálne až nemožné a bolo by v rozpore s hospodárnosťou konania. Súd dôvodil, že ak by sa stotožnil s takto prezentovaným tvrdením žalovaného ohľadne preukázania aktívnej legitímácie žalobcu, bolo by to popretie samotného zmyslu a účelu právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácie kolektívnej správy.

1.5.2. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný prevádzkoval ubytovacie zariadenie Hotel Chateau Belá v období od 1.1.2016 do 31.12.2016, táto skutočnosť medzi stranami sporu ani nebola sporná. Súd mal tiež za preukázané, že predmetné ubytovacie zariadenie žalovaného malo 43 izieb, v ktorých boli umiestnené zvukovoobrazové zariadenia - TV prijímače, prostredníctvom ktorých bolo umožnené klientom sledovať televízne vysielanie. Táto skutočnosť vyplynula z webovej stránky predmetného ubytovacieho zariadenia, na ktorej boli tieto skutočnosti uvedené. Uvedené tiež vyplynulo z prílohy č. 1 k Príkaznej zmluve uzatvorenej medzi žalovaným a Zväzom hotelov a reštaurácií SR dňa 2.1.2015, predmetom ktorej bol záväzok Zväzu hotelov a reštaurácií SR usporiadať v mene žalovaného s organizáciou kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti, vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom.

1.5.3. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobca nepreukázal, že i v prípade, že izby v ubytovacom zariadení žalovaného boli vybavené TV prijímačmi, tak je nutné preukázať, že skutočne aj bol vykonávaný verejný prenos práve tých predmetov ochrany zaradených do programovej štruktúry, ku ktorým na základe dohody a v rozsahu dohodnutom s nositeľmi práv, vykonáva správu žalobca a že čo i len jeden TV prijímač prijímal televízny signál. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný poskytol klientom funkčné televízne prijímače spôsobilé slúžiť na obvyklý účel. Žalovaným uvedenú námietku posúdil ako účelovú obranu. V zmysle právnych predpisov judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. Ak teda žalovaný mal v ubytovacom zariadení umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak u žalovaného dochádzalo k ďalšiemu verejnému prenosu. Podľa rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA sp. zn. C-306/05 poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. V rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp. zn. C-162/10 Súdny dvor Európskej únie uviedol, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V uznesení Súdneho dvora Európskej únie C-136/09 z 18.03.2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustokon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenochreaki kai Touristiki Etairai Súdny dvor Európskej únie uviedol, že prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti.

1.5.4. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením (obranou) žalovaného, že žalobca si nedôvodne uplatňoval vydanie bezdôvodného obohatenia za celkový počet 43 izieb (43 TV prijímačov) bez zohľadnenia obsadenosti ubytovacieho zariadenia v priebehu roka 2016, keď mal za jednoznačné,

že v prejednávanej veci išlo o verejný prenos chránených diel neurčitému počtu adresátov. Je zrejmé, že žalovaný mal povinnosť uzatvoriť so žalobcom zmluvu na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami na rok 2016, ale túto povinnosť si neplnil, a teda má povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške zvyčajnej odmeny, za akú by boli poskytnuté licencie iným používateľom na daný spôsob a rozsah používania predmetov ochrany, teda vo výške licenčnej odmeny stanovenej paušálnou sumou za daný počet TV prijímačov.

1.5.5. Vo vzťahu k námietke žalovaného ohľadom neprimerane vysokej licenčnej odmeny uplatňovanej žalobcom voči používateľom súd uviedol, že predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny za získané licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práva. Žalobca v konaní preukázal, že v roku 2016 uzatvoril 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu účinného od 1.1.2015, teda Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného od 1.1.2015. Za stavu, keď žalobca uzatvoril s inými používateľmi rozšírené hromadné licenčné zmluvy za odmenu podľa sadzobníka, mal súd za to, že ide o odmenu zvyčajnú, obvyklú. Výška bezdôvodného obohatenia sa v prípade porušenia alebo ohrozenia práva duševného vlastníctva určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva (§ 458a, § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Za daného stavu mal súd za preukázané, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej odmeny, teda v minimálnej výške. Podľa názoru súdu v prejednávanej veci bola bez významu argumentácia žalovaného vo vzťahu k tvrdeniu ohľadne neprimerane vysokých licenčných odmien žalobcu, k priebehu rokovania vo veci uzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy na rok 2015 medzi žalobcom a Zväzom hotelov a reštaurácií SR a tiež ohľadne ním predloženej Analýzy licenčných platieb spoločnosti KMPG zo dňa 12.9.2016. Súd zdôraznil, že predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný ako používateľ predmetov ochrany nemal udelený súhlas na používanie diel, nemal so žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, a teda keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami, porušoval výhradné autorské práva.

1.5.6. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca preukázal dôvodnosť ním uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným, keď preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy o.i. aj na použitie diel „verejný prenos diela v prevádzkarni alebo inom priestore prostredníctvom technického zariadenia“ a môže sa domáhať vo svojom mene (§ 63 ods. 2 písm. d/ Autorského zákona) vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný neoprávnenne zasiahol do práva autorov (§ 58 ods. 1 písm. i/ Autorského zákona). Žalovaný v uplatnenom období od 1.1.2016 do 31.12.2016 nedisponoval pri použití žalobcom spravovaných diel (diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia) verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom, a teda je povinný zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške zvyčajnej odmeny teda odmeny, ktorá bola za získanie licencie v relevantnom čase zvyčajná. Podľa sadzobníka žalobcu platného v roku 2016 bola ročná odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie v hoteli 5* vo výške 34,00 €, čo pri počte 43 zvukovoobrazových zariadení v bytovacom zariadení žalovaného predstavuje sumu 1.462,00 € za rok. Súd mal za preukázané, že žalovaný sa vyššie uvedeným spôsobom bezdôvodne obohatil, a teda je povinný toto obohatenie žalobcovi vydať.

1.5.7. Súd priznal žalobcovi i ním uplatnený úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 15.12.2017 do zaplatenia v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 1.462,00 € do 5 dní listom zo dňa 1.12.2017. Nezaplatením žalobcom uplatnenej sumy sa žalovaný dostal do omeškania.

1.5.8. Súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol, keď jednak mal za preukázané, že správne (administratívne) konanie pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky, konanie, do skončenia ktorého žiadal žalovaný konanie prerušiť, sa nevedie a tiež z dôvodu, že ani výsledok, závery, prípadné konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky by nemali žiaden vplyv na posúdenie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a jeho výšky.

1.5.9. Súd zamietol návrh žalovaného na vykonanie dokazovania vyžiadaním od prevádzkovateľa Televízie Markíza, Televízie Joj, Televízie Dajto, všetkých zmlúv o vytvorení

diela a všetkých licenčných zmlúv, na základe ktorých boli oprávnení vysielat' film „Willow“, film „Hry o život“, „Jednotka“, seriál „Walker texaský ranger“ a na základe ktorých boli oprávnení použiť vo vysielaní dabing k uvedeným filmom, vyžiadanim od prevádzkovateľa Televízie Joj všetky koprodukčné zmluvy, zmluvy o vytvorení diela, všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielat' v roku 2016 seriál „Naši“ a seriál „Aféry“. Vykonanie tohto dokazovania považoval za nadbytočné, neúčelné a nevhodné, keďže navrhované dokazovanie nesúviselo s preukázaním relevantných skutočností, podstatných pre posúdenie opodstatnenosti žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

1.6. Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., teda podľa úspešnosti žalobcu v spore. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výrokom I. a II., podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Domáhal sa aj súdneho prieskumu výroku III., keďže odvolanie proti nemu nie je prípustné (§ 357 písm. n) C.s.p.). Odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h), § 365 ods. 2 C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala za následok vplyv na rozhodnutie vo veci samej). V odvolaní namietal, že v konaní nebolo zo strany žalobcu riadne preukázané, že v žalovanom období vykonával verejný prenos v takom rozsahu, že bezdôvodné obohatenie za jeho vykonanie predstavuje práve žalovanú sumu 1.462,- €. Ďalej namietol, že žalobca dostatočne netvrdil, ani nepreukázal, svoju aktívnu vecnú legitímáciu ako ju predpokladá hmotnoprávny predpis, t. j. § 164 ods. 2 zákona č. 185/2015 Z. z. v spojení s § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva nositeľov práv audiovizuálnych diel práve žalobca a to ani len tzv. skutkovou domnienkou ustálenou súdom na základe vykonania dôkazov z „relevantnej reprezentatívnej vzorky“ (za účelom preklenutia procesného stavu non liquet), ak by malo byť dokazovanie v celom rozsahu obtiažne alebo takmer nemožné. Žalobou uplatňovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške „obvyklej“ licenčnej odmeny, ako si ju podľa svojho sadzobníka sám kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel, ktoré per se predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien, je (ak by mu aj tento nárok patril, podľa žalovaného mu nepatrí) výkonom práva v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nesmie požívať právnu ochranu. Samotné zmluvy predložené žalobcom, z ktorých zisťoval súd „obvyklú licenčnú odmenu“, sú v dôsledku tohto zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu absolútne neplatnými zmluvami podľa § 39 Občianskeho zákonníka minimálne v časti licenčnej odmeny predstavujúcej „zneužitie“, z dôvodu ktorého nemohli byť spôsobilým dôkazom o výške „obvyklej licenčnej odmeny“ pre účely uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odvolateľ vytkol súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení napadnutého rozsudku v dostatočnom rozsahu, resp. vôbec, nevysporiadal s jeho podstatnou argumentáciou, minimálne v tom rozsahu, aby vysvetlil, prečo ju považuje za nedôvodnú. Odvolateľ dôvodil, že podľa ustálenej právnej teórie a súdnej praxe je sporové konanie ovládané prejednávajúcou zásadou, v zmysle ktorej má strana sporu povinnosť tvrdiť skutočnosti, z ktorých existencie pre seba vyvodzuje priaznivé právne dôsledky (bremeno tvrdenia) a navrhovať na ich preukázanie dôkazy (dôkazné bremeno). Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením oboch vyššie uvedených „procesných bremien“, t. j. bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť strane úspech v spore, a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 C.s.p.). Bolo potom povinnosťou žalobcu v spore tvrdiť všetky skutočnosti podstatné pre ustálenie záveru o existencii vzniku bezdôvodného obohatenia (tvrdiť skutočnosti, z ktorých možno vyvodiť existenciu všetkých prvkov vzťahu z bezdôvodného obohatenia) a relevantným dôkazmi tieto skutočnosti preukázať. Ak žalobca neposkytne v spore relevantné skutkové tvrdenia a neoznačí relevantné dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť týchto skutkových tvrdení. Žalovaný

má za to, že s prihliadnutím na skutočnosti tvrdené žalobcom, ako aj s prihliadnutím na obsah dôkazných prostriedkov, ktoré žalobca navrhol vykonať na preukázanie svojich tvrdení, nie je možné dôjsť k záveru o dôvodnosti žaloby. Žalobca v konaní neunesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno o skutočnostiach podstatných a potrebných na to, aby bolo vydané rozhodnutie na zaplatenie sumy 1.462,- € s príslušenstvom. Podľa žalovaného žalobca mal tvrdiť a preukázať existenciu dôvodu vzniku bezdôvodného obohatenia na úkor nositeľov práv zastupovaných žalobcom (neoprávnený verejný prenos diel, ktoré spravuje žalobca), ako i rozsah bezdôvodného obohatenia (ktorý súvisí s obsadenosťou jeho hotela). Odvolateľ poukázal na to, že nevyhnutnými (esenciálnymi) a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu tak, ako ho vykladá Európsky súdny dvor sú: umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia; napojenie TV prijímača na televízny signál (prenášaný cez kábel, satelit alebo inak) umožňujúci vnímať vysielanie; existencia novej verejnosti - teda ubytovaní hostia na izbe. Tieto tri prvky verejného prenosu musia byť za každých okolností naplnené kumulatívne, inak nemožno hovoriť o verejnom prenose, ani o (neoprávnenom) používaní diel. Žalobca preukázal prostredníctvom internetových recenzií, že v konkrétne nešpecifikovanom období v roku 2016 boli v jeho hoteli zrejme ubytovaní nejakí hostia. Uvedené vo svojich dôsledkoch znamená, že žalobca opomenul dostatočne tvrdiť a preukázať podstatnú skutočnosť v zmysle § 58 ods. 1 Autorského zákona, keď netvrdil a nepreukázal také skutočnosti, ktoré boli podstatné pre posúdenie dôvodu uplatňovaného nároku, že k bezdôvodnému obohateniu na jeho strane naozaj prišlo práve v rozsahu 1.462,- €. Aby išlo o „verejný prenos“ v zmysle Smernice, musia byť na izbe s funkčným TV prijímačom napojeným na TV signál ubytovaní hostia. Ak na izbe hostia ubytovaní nie sú, nemôže s poukazom na recitál č. 27 Smernice č. 2001/29 dochádzať ani k vzniku bezdôvodného obohatenia v dôsledku neoprávneného verejného prenosu. Bezdôvodné obohatenie totiž nevzniká v dôsledku neuzatvorenia licenčnej zmluvy, ako sa nesprávne domnieva súd prvej inštancie (bod 11.2 odôvodnenia napadnutého rozsudku), ale až momentom skutočného neoprávneného použitia diela formou verejného prenosu. Ak nebola relevantne preukázaná existencia použitia diel na 43 izbách hotelového zariadenia, nemožno tvrdiť, že bolo jeho povinnosťou mať uzatvorenú licenčnú zmluvu v rozsahu, ktorý by predstavoval licenciu na 43 izieb. Ten, kto diela nepoužíva, licenciu nepotrebuje (nemá povinnosť ju získať). Záver o jeho kontraktačnej povinnosti (mať uzatvorenú licenčnú zmluvu) na 43 izieb, by bolo možné vyvodiť len na základe dokázania použitia diel na všetkých izbách hotelového zariadenia. Z vykonaných dôkazov takýto záver nemožno vyvodiť, keďže, ak bola preukázaná existencia novej verejnosti v rozsahu osôb, ktoré napísali internetovú recenziu, tak aj jeho licenčná povinnosť bola preukázaná iba v takomto rozsahu. O verejnom prenose (aj o prípadnom neoprávnenom použití diel) možno hovoriť iba vtedy, ak zároveň na izbe s TV prijímačom napojeným na televízny signál je ubytovaný aspoň jeden hosť. Pritom, ak sú tieto tri predpoklady existencie verejného prenosu splnené na jednej izbe, neznamená to, že aj na ostatných izbách (ak nie sú obsadené hosťami) k verejnému prenosu dochádza; opak je pravdou, v izbe, na ktorej nie sú ubytovaní, k verejnému prenosu z povahy veci (v dôsledku chýbajúcej novej verejnosti) nedochádza. Žalobca bez riadnych skutkových tvrdení a návrhov na vykonanie dokazovania uplatnil bezdôvodné obohatenie voči žalovanému vo výške, ktorá by zodpovedala obsadenosti 43 izieb hotela počas obdobia 365 dní v roku. Pritom relevantne skutkovo nevymedzil, na základe čoho takúto výšku uplatňuje a na preukázanie jej dôvodnosti nenavrhol žiadne dôkazy. Pre vzťah bezdôvodného obohatenia je charakteristická „reálna fakticita“ vzniku majetkového prospechu, tzn. že bezdôvodné obohatenie musí reálne objektívne vzniknúť. Nemôže ísť o hypotetický nárok. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 845/1999 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 121/2009. Žalobca uplatňuje „teoretický prospech“, ktorý by mohol byť dosiahnutý, ak by mu žalovaný platil licenčnú odmenu na základe licenčnej zmluvy (bez ohľadu na skutočné použitie diel verejným prenosom), keď si zamieňa (resp. neprípustným spôsobom stotožňuje) dva rozličné vzťahy, a to vzťah licenčný (pri ktorom nezáleží, či k reálnemu použitiu diel dôjde) a vzťah bezdôvodného obohatenia. Žalobca nepožadoval zaplatenie licenčnej odmeny, ale vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa odvíja od výšky licenčnej odmeny. Rozsah bezdôvodného obohatenia je potom podstatný pre ustálenie výšky peňažného plnenia, ktoré sa má z titulu bezdôvodného obohatenia vydať. Rozsah bezdôvodného obohatenia bolo možné zistiť výlučne dokazovaním, ktoré by jednoznačne preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v žalovanom období i s poukazom na závery rozhodovacej praxe Európskeho súdneho dvora vo vzťahu k existencii verejného prenosu, ktorý môže vznikáť iba na takých miestach (v takých izbách), na ktorých je prítomná nová verejnosť (ubytovaní hostia). V izbách, na ktorých hostia ubytovaní nie sú, objektívne nemôže dochádzať k verejnému prenosu diel, ani k použitiu diel a bezdôvodnému obohateniu. Žalobca dokazovanie smerujúce k preukázaniu skutočnej obsadenosti jeho hotelového zariadenia v žalovanom období navrhol iba v rozsahu internetových

recenzií, z ktorých navyše nie je možné zistiť či, kedy a naozaj boli izby jeho hotelového zariadenia „recenzujúcimi“ hosťami obsadené. Žalobca si bez ďalšieho uplatnil žalobou bezdôvodné obohatenie, ktoré zodpovedá obsadenosti vo všetkých izbách jeho zariadenia počas celého žalovaného obdobia, ale takéto skutkové zistenie nemôže byť notoriou, nakoľko ho bolo potrebné v konaní dokazovaním zistiť a potvrdiť alebo vyvrátiť jeho pravdivosť (ak bola obsadenosť hotela menšia). Žalobca vôbec nevzal do úvahy tú skutočnosť, že obsadenosť hotela nemusí byť konštantná, ale sa môže meniť. Keďže žalobca neinicioval vo vzťahu k preukázaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia (čo bola skutočnosť podstatná pre ustálenie rozsahu bezdôvodného obohatenia a pre ustálenie dôvodnosti výšky peňažného plnenia) žiadne dokazovanie (okrem internetovej recenzie), tak v konaní nebolo možné z dôkazov ním predložených (resp. z dôkazov vykonaných zo strany súdu) nijakým spôsobom dospieť k záveru, že bezdôvodné obohatenie na jeho strane vzniklo práve v takom rozsahu, ktorý zodpovedá peňažnému plneniu vo výške 1.462,- € (s príslušenstvom), ktoré by bolo odôvodnené iba v prípade, že by rozsah bezdôvodného obohatenia (neoprávneného použitia diel verejným prenosom) zodpovedal obsadenosti hotelového zariadenia žalovaného v rozsahu 43 izieb počas celého žalovaného obdobia. Takúto mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia však žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal. Odvolateľ odkázal v tejto súvislosti na § 24 ods. 1 zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky s tým, že žalobcovi nič nebránilo postupom podľa § 345 C.s.p. ešte pred podaním žaloby zabezpečiť dôkazný prostriedok (knihu ubytovaných), aby vedel relevantne posúdiť dôvodnosť žaloby a prípadnú výšku nároku. Nemôže ísť na jeho ťarchu, že žalobca takýto dôkaz nenavrhol. Namietol preto, že súd prvej inštancie predčasne a nesprávne právne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a nedostatočným spôsobom sa v rozsudku vysporiadal s jeho námietkami k nepreukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, ktoré uvádzal od počiatku a počas celého konania s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie zo dňa 17.1.2018, sp. zn. I. ÚS 6/2018). Prvoinštančný súd záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu vyvodil zo skutočnosti, že žalobcovi bolo vydané oprávnenie č. MK-1587/2016-232/10421 Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky na výkon kolektívnej správy práv a zo zákona, ale aj z týchto skutočností, nemožno aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore bez ďalšieho vyvodiť. Naopak, odvolateľ má za to, že žalobca v konaní s ohľadom na čl. 8 v spojení s § 150 ods. 1 C.s.p. nedostatočne (neurčito a v rozpore s § 132 ods. 1, ods. 2 C.s.p.) tvrdil (účinne netvrdil) a relevantnými dôkazmi vôbec nepreukázal, že má v tomto spore aktívnu vecnú legitímáciu. Spôsob, akým mal žalobca v konaní preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu, vyplýva z § 164 ods. 2 súčasného Autorského zákona, a tak nemôže v oblasti dobrovoľnej kolektívnej správy práv (kam zaraďujeme aj použitie autorských diel formou verejného prenosu) organizácia kolektívnej správy zastupovať akéhokoľvek nositeľa práv, hoci by aj k skutočnému použitiu jeho diel (hoci aj verejným prenosom) došlo. Predpokladom zastupovania v oblasti dobrovoľnej kolektívnej správy práv je prevzatie zastupovania nositeľa vo vzťahu k jeho právam k predmetu ochrany ešte v čase pred skutočným (neoprávneným) použitím diela. Prvoinštančný súd tak zrejme nesprávne vychádzal z ustanovenia § 79 ods. 1 Autorského zákona, ktorý sa ale vzťahuje len na uzatváranie rozšírených licenčných zmlúv organizáciami kolektívnej správy aj za nezastúpených nositeľov práv, pričom sa toto ustanovenie zákona už nevzťahuje na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia. Pre zastupovanie nositeľa majetkového práva spočívajúceho v možnosti požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia sa vychádza práve a okrem iného aj z ustanovenia § 164 ods. 2 Autorského zákona. Ak žalobca chcel preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore, mal preukázať, že žalovaný neoprávnene použil (uskutočnením verejného prenosu) práve také predmety ochrany, ktoré boli žalobcovi v čase pred ich neoprávneným použitím z jeho strany dané do správy, čo však nepreukázal. Poukázal na to, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle súčasného Autorského zákona zastupuje nositeľov práv podľa § 144 ods. 3 Autorského zákona vo vlastnom mene a na účet nositeľov práv, je oprávnený domáhať sa vydania údajného bezdôvodného obohatenia podľa § 169 ods. 4 písm. b) Autorského zákona vo vlastnom mene ale v prospech nositeľov práv. Súčasne potom v súlade s § 456 veta prvá Občianskeho zákonníka sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Žalobca je oprávnený konať a aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech (na účet) tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje a iba v rozsahu, ktorý z dohody vyplýva. Predložením oprávnení na výkon kolektívnej správy práv žalobca síce preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy práv, ktorá je oprávnená vykonávať kolektívnu správu práv v oprávneniach vymedzenom okruhu odborov kolektívnej správy, toto ale postačuje výlučne na preukázanie toho, že žalobca je oprávnený v súdnych konaniach konať vo vlastnom mene. Aby však žalobca účinne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia, musí účinne tvrdiť a relevantnými dôkazmi predovšetkým

preukázať, ktorých nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany, že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období aj naozaj neoprávnene použil. Nijakým iným spôsobom žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore nepreukáže. Žalobca si v spore nesplnil ani len povinnosť účinne tvrdiť koho (ktorých nositeľov práv) a v akom rozsahu (vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany) zastupuje, pričom ani netvrdil a nepreukázal, ktoré predmety ochrany, zverené žalobcovi do správy na zmluvnom základe žalovaný neoprávnene použil. Žalobca sa obmedzil výlučne na generické, neurčité, teda procesne neúčinné skutkové tvrdenia vo vzťahu k okruhu nositeľov majetkových práv, keď uviedol výlučne počet (3.370 údajných slovenských nositeľov práv) bez ich bližšej špecifikácie alebo poukázal iba na zoznam organizácií kolektívnej správy, s ktorými má údajne uzatvorené recipročné zmluvy (okrem jednej nepredložil žiadne iné), pritom poukázal, že na základe recipročných zmlúv zastupuje „všetkých“ nositeľov práv, ktorých práva spravujú zahraničné organizácie, s ktorými má uzatvorené zmluvy (opäť však žalobca opomenul v žalobe špecifikovať nositeľov práv, ktorých na základe recipročných zmlúv zastupuje). Na preukázanie údajne „zastupovaných nositeľov práv“ žalobca predložil 13 formulárových zmlúv uzatvorených s údajnými slovenskými nositeľmi majetkových práv, ktorým údajne výkon týchto majetkových práv prislúcha (údajne im prislúcha aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia), z ktorých ale nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať títo údajní nositelia majetkových práv žalobcovi do správy. Žalobca zároveň nepriložil a ani nenavrhol vykonať žiaden iný dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať špecifikáciu predmetov ochrany daných žalobcovi zo strany nositeľov práv na základe uvedených zmlúv do správy. Z uvedeného potom nie je možné verifikovať, či žalobcovi vôbec nejaký predmet ochrany do správy dali a už vôbec nie je možné verifikovať, či žalobcovi dali do správy práve taký predmet ochrany, ktorý mal v žalovanom období neoprávnene použiť. Na margo žalobcom predložených formulárových zmlúv dodal, že v dôsledku nedostatočne určite vymedzených predmetov ochrany daných žalobcovi do správy, považuje uvedené zmluvy za absolútne neplatné právne úkony s poukazom na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre ich neurčitosť. Zo žalobcom predloženej recipročnej zmluvy uzatvorenej so zahraničnou organizáciou kolektívnej správy nevyplýva špecifikácia nositeľov majetkových práv, ani špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať v zmluve neuvedení nositelia majetkových práv žalobcovi prostredníctvom zahraničnej organizácie kolektívnej správy do správy. Žalobca zároveň nepriložil a nenavrhol vykonať žiaden iný dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať špecifikáciu (konkretizovať) nositeľov práv, ako aj špecifikáciu predmetov ochrany daných žalobcovi na základe uvedenej zmluvy do správy. Z uvedeného potom nie je možné verifikovať, či žalobca nejakých nositeľov práv na základe takej zmluvy vôbec zastupuje a či títo žalobcovi vôbec nejaký predmet ochrany do správy dali. Tiež zo zmluvy nie je možné žiadnym spôsobom zistiť, či žalobcovi dali nositelia práv do správy práve taký predmet ochrany, ktorý mal v žalovanom období neoprávnene použiť. K mennému zoznamu údajných slovenských nositeľov majetkových práv konštatoval, že tento nie je dôkazom spôsobilým preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Tú možno preukázať výlučne dohodou s nositeľom práv, pričom z jej obsahu musí byť zrejmá konkretizácia predmetov ochrany daných do správy, v spojení s preukázaním tej skutočnosti, že práve tieto predmety ochrany boli ním neoprávnene použité. Menný zoznam údajných nositeľov majetkových práv nijakým spôsobom nepreukazuje, že by mal žalobca s ktorýmkoľvek z nich uzatvorenú dohodu o zastupovaní, rovnako z neho nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany daných do správy, a tak nie je možné účinne overiť, či došlo z jeho strany v žalovanom období k neoprávnenému použitiu práve tých predmetov ochrany, ktorých výkon prislúcha práve v mennom zozname uvedených subjektov. Žalobca zároveň nenavrhol vykonať iné dôkazy svedčiace o tom, že osoby uvedené v zozname zastupuje práve k tým predmetom ochrany, ktoré mal v roku 2016 neoprávnene použiť. Podobne ako v prípade menného zoznamu údajných nositeľov majetkových práv i v prípade zoznamu zahraničných partnerských organizácií ide o dôkaz nespôsobilý relevantným spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore, nakoľko zoznam nie je dôkazom o tom, že medzi žalobcom a organizáciami uvedenými v zozname je skutočne uzatvorená zmluva a už vôbec z takéhoto dôkazu nie je možné zistiť, ktorých nositeľov práv vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany má žalobca vykonávať kolektívnu správu. Rovnako sa nedá zistiť, či (ak správu skutočne vykonáva) ju vykonáva práve k tým predmetom ochrany, ktoré mali údajne byť z jeho strany neoprávnene použité. Žalobca zároveň nenavrhol vykonať iné dôkazy svedčiace o tom, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému použitiu tých predmetov ochrany, ktoré žalobca na základe údajných zmlúv s v zozname uvedenými organizáciami údajne spravuje. Ako v prípade špecifikácie nositeľov práv, neuniesol žalobca bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno vo vzťahu k špecifikácii predmetov ochrany, ktoré údajne spravuje a ktoré mali byť z jeho strany údajne použité v roku 2016. Žalobca opäť poukázal iba na prílohu (prílohy), ktorou boli štatistiky žalobcom vybraných slovenských televíznych staníc, ďalej

štatistika vysielania, z ktorej vyplývajú výlučne tie skutočnosti, že nejaké audiovizuálne dielo bolo vysielané v určitom čase a konkrétnym vysielateľom. Zo štatistiky vysielania ale už nie je možné zistiť, kto má byť nositeľom majetkových práv ku konkrétnemu predmetu ochrany, teda ani nie je možné identifikovať, či ide o takého nositeľa práv, ktorý so žalobcom uzatvoril dohodu o správe práv, a preto nie je možné ani zistiť, či konkrétny nositeľ dal žalobcovi to-ktoré dielo do správy. Z uvedeného potom plynie záver vo vzťahu k povinnosti žalobcu tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti podľa § 150 ods. 1 C.s.p., že žalobca tvrdil len toľko, že zastupuje nositeľov majetkových práv uvedených v zozname nositeľov a súčasne, že došlo k údajnému neoprávnenému použitiu audiovizuálnych diel zaradených do vysielania podľa štatistiky vysielania. Nepreukázal však, že vo vzťahu k jednotlivým dielam zaradeným do štatistiky (údajne neoprávnené použitým dielam) zastupuje oprávnených nositeľov majetkových práv, ktorým by patril nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a ktorí si dané konkrétne audiovizuálne dielo u žalobcu (za tým účelom) prihlásili. Ak žalobca tvrdil, že žalovaný používal predmety ochrany, ku ktorým sú nositeľmi práv práve subjekty, ktoré žalobca zastupuje pri výkone správy, a súčasne že túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré mu títo nositelia práv do „správy“ zverili, musí toto svoje oprávnenie v tomto konaní preukázať a až následne môže preukazovať, či vôbec k použitiu tých-ktorých predmetov ochrany v rozhodujúcom období došlo. Z dôvodu procesnej opatrnosti, nad rámec svojej povinnosti tvrdiť a preukazovať neexistenciu aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, odvolateľ predložil súdu prvej inštancie listinné dôkazy a návrhy na vykonanie dokazovania, ktorými chcel preukázať pravdivosť svojich tvrdení o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Prvoinštančný súd tieto dôkazy považoval za nepodstatné pre vec (bod 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) a nevykonával ich, prípadne vo vzťahu k 10 licenčným zmluvám sa nijakým spôsobom nevyjadril (okrem zmienky, že tento dôkaz vykonával), pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, čo z tohto dôkazu zistil a prečo obsah dôkazu nebral do úvahy. Odvolateľ dal do pozornosti skutočnosť, že v danom spore ide o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu použitia audiovizuálnych diel zaradených do vysielania. V týchto prípadoch ale nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori ako osoby, ktoré dielo vytvorili (pôvodcovia diela), ale naopak vykonávajú ich producenti alebo vysielatelia, ktorým autori nimi vytvorené „čiasťkové diela“ dodali „do audiovizuálneho diela ako celku“ na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv a za ktoré im bola producentmi alebo vysielateľmi riadne vyplatená odmena na základe výhradných licenčných zmlúv. Je pravidlom, že výkon majetkových práv súvisiacich s dielom v oblasti audiovizie prislúcha iným osobám odlišným od autorov. Producenti (alebo aj priamo vysielatelia) buď pre účely „autorskoprávneho použitia“ s autormi uzatvárajú zmluvy s výhradnými licenčnými doložkami alebo ide v týchto prípadoch o tzv. spoločné dielo. V prípade spoločného diela potom ex lege vykonáva majetkové práva osoba (producent, vysielateľ), ktorá vytvorenie spoločného diela iniciovala, zabezpečovala a usmerňovala, analogicky ako v prípade tzv. zamestnaneckého diela zamestnávateľ. V oboch prípadoch autorom ďalej nepatrí právo udeľovať súhlas na použitie ich „čiasťkových diel“ dodaných do audiovizuálneho diela, pretože v tomto rozsahu toto právo patrí producentom alebo vysielateľom. Z uvedeného dôvodu objektívne nemôže, ani nemohlo, dôjsť k porušeniu práv autorov vykonaním verejného prenosu audiovizuálneho diela, keďže títo v požadovanom rozsahu nie sú nositeľmi dotknutých majetkových práv i keď naďalej zostávajú autormi svojich „čiasťkových diel“ a osobnostná zložka ich subjektívnych autorských práv ostáva nedotknutá. Aby bolo možné ustáliť, že žalovaný mal voči žalobcovi kontraktačnú povinnosť, a zároveň že má aj povinnosť vydať práve žalobcovi bezdôvodné obohatenie, mal mu žalobca, i súdu, poskytnúť účinné procesné tvrdenie, napr. v znení: „Dňa 4.1.2016 bol na televízii DAJto vysielaný 17 diel piatej série seriálu Walker, texaský jazdec. Preklad a dialógy k tomuto predmetu ochrany robila p. W., ktorú žalobca zastupuje na základe zmluvy. Správu majetkových práv k uvedenému predmetu ochrany zverila p. BL. na základe zmluvy v spojení s písomným oznámením autorky, z ktorého vyplýva špecifikácia predmetov ochrany, do správy práve žalobcovi, ktorý za účelom uvedeného tvrdenia predkladá: zmluvu s autorkou, písomné oznámenie autorky so špecifikáciou diel, štatistiku vysielania.“ Iba takéto tvrdenie žalobcu a predloženie uvedených dôkazov by mohlo byť relevantné. Je si vedomý, že do úvahy prichádzajúcich predmetov ochrany môže byť väčšie množstvo a môže nastať procesný stav non liquet (preukazovanie podstatných okolností v celom rozsahu nie je možné alebo hospodárne), ale aj v takomto prípade má súd povinnosť vykonať dokazovanie na „relevantnej vzorke“ (napr. 50 prípadov). Nič by žalobcovi nemalo brániť, aby takýto počet tvrdení poskytol a riadne preukázal, čo neurobil práve z dôvodu, že v oblasti audiovizie nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv, takže požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia za niekoho, kto mu na to nedal mandát. Vychádzajúc zo štatistiky predloženej v konaní žalobcom na webovom portáli žalovaný vyhledal 10 výhradných licenčných zmlúv, týkajúcich sa predmetov ochrany, ktoré mali byť z jeho strany neoprávnené použité. Z týchto zmlúv je však zrejmé, že na vytvorenie audiovizuálneho/-nych diela/-

iel sa podieľajú autori ako pôvodcovia diela (v týchto prípadoch autori prekladov, resp. autori úpravy dialógov), pričom ide v ním vybratých prípadoch menovite o nasledovných autorov - W. T., F. L., L. Y., V. I., Andrej O., L. G. a W. N.. Z týchto zmlúv zároveň vyplýva, že uvedení autori sa síce autorsky podieľali na výrobe audiovizuálnych diel (konkrétnych predmetov ochrany - napr. seriálu Gomora, filmu Dokážte mi vinu atď.), zároveň ale zmluvami udelili RTVS ako výrobcovi zvukovo-obrazového záznamu súhlas, aby RTVS ich dielo použila spôsobom dohodnutým v článku IV. zmluvy a následne podľa tohto článku zmluvami udelili RTVS výhradný súhlas (výhradnú licenciu) na všetky spôsoby použitia konkrétneho predmetu ochrany, okrem iného aj na verejný prenos diela a/alebo rozmnoženinu diela akýmkoľvek spôsobom, a to i sprístupňovania diela a/alebo jeho rozmnoženinu verejnosti. Autori sa v článku V. zmlúv zaviazali neudelieť tretej osobe licenciu na spôsoby použitia udelené výhradnou licenciou, vyplývajúcou z týchto zmlúv a zaviazali sa konať tak, aby RTVS nebránil vo využití jej majetkových práv vyplývajúcich z postavenia výrobcu zvukovo-obrazového záznamu. Z uvedených zmlúv tak jednoznačne vyplýva, že v týchto prípadoch by nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neoprávneného použitia predmetu ochrany ako oprávnenému nositeľovi práv prislúchal jedine a výlučne RTVS. Vo vzťahu k uplatňovaniu bezdôvodného obohatenia k predmetu ochrany „preklad tretej série seriálu Sherlock“ by žalobca svoju aktívnu vecnú legitimitáciu preukázal výlučne predložením zmluvy o zastupovaní RTVS, z ktorej by bolo zrejmé, že RTVS ako oprávnený nositeľ práv dáva žalobcovi do správy svoje majetkové práva prislúchajúce k predmetu ochrany „preklad tretej série seriálu Sherlock“. Vzhľadom na doslova obsahovú identickosť zmlúv RTVS ním predložených, bol potom namieste odôvodnený skutkový predpoklad, že absolútne identické zmluvy uzatvára RTVS s každým autorom akéhokoľvek predmetu ochrany, ktorý následne v rámci svojich programových služieb RTVS vysiela a práve takýmito výhradnými licenčnými zmluvami si vysporadúva vzťahy s autormi predmetov ochrany, použitých v rámci svojej programovej služby. Ak takéto zmluvy uzatvára RTVS, o to viac musia uzatvárať (a uzatvárajú) obdobné výhradné licenčné zmluvy s autormi predmetov ochrany aj súkromní vysielaťelia. Odvolateľ navrhol prvoinštančnému súdu postupom podľa § 189, § 190 C.s.p., aby vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Markíza všetky zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať film Willow a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému filmu; od prevádzkovateľa Televízie JOJ (spoločnosť MAC TV s.r.o.) vyžiadal všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať film Willow v roku 2016, na základe ktorých bol zároveň oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému filmu v roku 2016, rovnako tak všetky zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať film Hry o život v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému filmu v roku 2016, všetky zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať film Jednotka príliš rýchleho nasadenia v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému filmu v roku 2016; od prevádzkovateľa Televízie DAJTO, ktorým je spoločnosť MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., všetky zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať seriál Walker, texaský ranger v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému seriálu v roku 2016; od prevádzkovateľa Televízie Joj všetky koprodukčné zmluvy, zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať seriál Naši v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní v roku 2016 predmetný seriál; od prevádzkovateľa Televízie Joj všetky koprodukčné zmluvy, zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať seriál Aféry v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní v roku 2016 predmetný seriál. Ak žalobca nepredložil do spisu relevantné dôkazy ani len k jednému predmetu ochrany a naopak keď žalovaný, nad rámec svojej dôkaznej povinnosti, relevantnými dôkazmi spochybnil výhradnými licenčnými zmluvami aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu k predmetom ochrany nachádzajúcich sa v štatistike vysielenia, ktorú do konania predložil žalobca, tak potom mal súd prvej inštancie, berúc zreteľ na skutočnosť, že civilné sporové konanie je založené na zásade prejednávanej, vychádzajúcej z toho, že súd v konaní zisťuje skutkový stav vyplývajúci z dokazovania založeného na skutočnostiach vyplývajúcich zo spisu, zamietnuť žalobu v dôsledku neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena zo strany žalobcu. Odvolateľ v konaní uplatnil aj argumentáciu súvisiacu so skutočnosťou, že licenčná odmena podľa sadzobníka žalobcu, slúžiaca v úplne rovnakej výške aj ako základ pre výpočet výšky bezdôvodného obohatenia, je niekoľkonásobne vyššia než je licenčná odmena v štátoch Európskej únie, samotná táto skutočnosť je indíciou zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu, s odkazom na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie (bod 87. rozsudku C-351/12 OSA; bod 38. rozsudku C-395/87 Tournier; bod 25. rozsudku C-110/88 Lucazeau; bod 88. rozsudku C-351/12 OSA a bod 27. rozsudku C-52/07 Kanál 5 a TV 4); uvedené bolo potvrdené aj v rozsudku zo dňa 14.9.2017, vo veci

C-177/16. Ak je konanie žalobcu vo vzťahu k určovaniu výšky licenčných odmien v sadzobníku pre rok 2016, teda aj v 300 licenčných zmluvách, ktorými súčasne žalobca odôvodňuje aj výšku uplatňovaného údajného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, zneužitím dominantného postavenia na trhu podľa § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 136/2001 Z. z., je potom súčasne aj nekalosúťažným konaním podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, t. j. konaním v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka. Ak by aj žalobcom uplatňovaný právny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol preukázaný, čo do všetkých predpokladov jeho vzniku, vyplývajúcich z ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, súd mu nesmie podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka prípadne podľa § 265 Obchodného zákonníka poskytnúť právnu ochranu, čo by malo viesť k strate sporu na strane žalobcu a zamietnutiu žaloby. Ak je výška obvyklej licenčnej odmeny zistená súdom z 300 licenčných zmlúv, ktoré sú uzatvorené za podmienok, ktoré sú dôsledkom zakázaného zneužitia dominantného postavenia na trhu a absolútne neplatných zmlúv v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nie je možné prijať iný právny záver než ten, že súd prvej inštancie vytvoril svojim nesprávnym postupom z neprávneho práva, keď mu priznal právnu ochranu. Žalovaný do konania vniesol argumentáciu opierajúcu sa o čl. 101 a 102 ZFEÚ, o ktorej očakával, že sa s ňou prvoinštančný súd patričným spôsobom vysporiada, že splní svoju zákonnú povinnosť a v súlade s § 158 C.s.p. sa obráti na Protimonopolný úrad Slovenskej republiky a Európsku komisiu, čomu sa súd prvej inštancie vyhol. Na preukázanie svojho tvrdenia o neprimeranosti výšky žalobcom uplatňovaných licenčných odmien žalovaný navrhol vykonanie dokazovania komparatívnou analýzou licenčných poplatkov vypracovanou spoločnosťou KMPG. Namietol, že v prípade dôkazu porovnávacia štúdia - Analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybratých krajinách Európy zo dňa 14.3.2016, sa s týmto prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal správne, keď ho nepovažoval za podstatný pre rozhodnutie. K analýze licenčných platieb uviedol, že porovnáva licenčné podmienky a licenčné odmeny na území viacerých štátov Európy, čo je dôkazom o „obvyklej licenčnej odmene“, uplatňovanej za rovnaký spôsob použitia predmetov ochrany inými organizáciami kolektívnej správy, zastupujúcimi rovnako nositeľov práv k audiovizuálnym dielam podobne ako žalobca. Uvedené navrhol práve z dôvodu, že žalobca má v Slovenskej republike monopolné postavenie pokiaľ ide o kolektívnu správu práv autorov k audiovizuálnym dielam a ním samým kreovaná „obvyklá“ licenčná odmena preto nemôže byť výlučným podkladom pre rozhodnutie súdu práve vtedy, ak je sadzobník výsledkom zneužitia dominantného postavenia organizácie kolektívnej správy na trhu. O takomto podozrení podal prostredníctvom Zväzu hotelov a reštaurácií (ako jeho člen) dňa 19.12.2016 oznámenie na Protimonopolný úrad, ktoré založil do spisu, ktorého odôvodnenie súčasne poňal do svojej procesnej obrany a poukázal aj na rozhodnutie zo dňa 14.9.2017 vo veci sp. zn. C-177/16. Jeho dôkazná snaha vo forme predloženia analýzy licenčných poplatkov a tvrdenia obsiahnuté v oznámení adresovanom Protimonopolnému úradu bola na mieste, a tak bolo povinnosťou súdu prvej inštancie sa riadne s jeho tvrdeniami a dôkazom zaoberať. Navyše mu vyplýva iba povinnosť tvrdiť, že odmena žalobcu je neprimeraná (bez povinnosti preukazovať obvyklú odmenu) a žalobca (s poukazom na bod 61. rozsudku Európskeho súdneho dvora sp. zn. C-177/16) je práve tou osobou, ktorá má tvrdenie o neprimeranosti riadne vyvrátiť a preukázať primeranosť odmien na základe objektívnych kritérií (medzi ktoré možno jednoznačne zaradiť aj riadne preukázanie počtu zastupovaných nositeľov práv a riadne preukázanie počtu spravovaných predmetov ochrany), čo sa v konaní nestalo. Tým, že sa súd prvej inštancie riadne nevysporiadal s prípadnou (ne)aplikáciou § 3 Občianskeho zákonníka na prejednávajúcu vec, porušil pozitívny záväzok štátu chrániť poctivú hospodársku súťaž, hoci tento pozitívny záväzok vyplýva z Ústavy Slovenskej republiky každému orgánu verejnej moci, ako uviedol Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 14/2014 i Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 8 Sžhu 1/2012. Z uvedených dôvodov žalovaný považuje napadnutý rozsudok za predčasný, pričom poskytol prvoinštančnému súdu množstvo tvrdení i dôkazov nad rámec svojej povinnosti. Ak súd prvej inštancie nemienil žalobu zamietnuť ani po zvážení jeho právnej a skutkovej argumentácie, potom mal riadne zvážiť potrebu prerušenia konania v zmysle jeho návrhu. K nesprávosti výroku III. napadnutého rozhodnutia, ktorý má povahu uznesenia, voči ktorému Civilný sporový poriadok nepripúšťa odvolanie a voči ktorému sa možno brániť výlučne napadnutím rozsudku v merite veci, dôvodil tým, že odôvodnenie zamietnutia jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p. považuje za nedostatočné, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia. Poukázal na to, že Zväz hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky (v súčasnosti Asociácia hotelov a reštaurácií Slovenska), ktorého je členom, podal na Protimonopolný úrad Slovenskej republiky v súvislosti s dôvodným podozrením na zneužívanie dominantného postavenia zo strany žalobcu doteraz celkovo tri podnety, posledný založil do spisu, ktorého argumentáciu prevzal

i do svojej procesnej obrany (bol podaný dňa 19.12.2016). Keďže vo vzťahu k poslednému podnetu zo dňa 19.12.2016 uvedený úrad už uplatnil svoju právomoc v zmysle § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 136/2001 Z. z. a začal vykonávať prešetrovanie, či je dôvod na začatie konania podľa zákona č. 136/2001 Z. z., existovala zákonná prekážka rozhodnutia súdu vo veci samej. Ak má totiž protimonopolný úrad povinnosť prejudiciálne posúdiť, či konanie na základe jeho oznámenia začne alebo nie, už samotná táto skutočnosť môže mať vplyv na konanie o žalobe v predmetnom konaní a súd nesmie právoplatne rozhodnúť vo veci samej, inak rozhodnutie súdu v čase, kedy nie je zrejmé, či konanie žalobcu je alebo nie je zakázaným konaním v zmysle zákona č. 136/2001 Z. z., je spôsobilé zasiahnuť do práv žalovaného v prípade, že konanie žalobcu naozaj zakázané bolo, o čom ale až neskôr deklaratórne uvedený úrad rozhodne. Tým, že nebolo prerušené konanie de facto a de iure sám súd prvej inštancie posúdil otázku aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorú smie posudzovať výlučne protimonopolný úrad, a tak postup súdu odvolateľ považuje v rozpore s § 3 C.s.p., keďže otázku právnej aprobácie (právnej dovolenosti) určovania spôsobu a výšky odmien z hľadiska pravidiel hospodárskej súťaže smie posudzovať výlučne tento úrad podľa § 22 ods. 1 písm. b), d), f) zákona č. 136/2001 Z. z. a jeho rozhodnutie o tom, že konanie alebo činnosť podnikateľa sú v zmysle § 8 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z. zakázané, nie je ničím iným, než deklaratórnym rozhodnutím príslušného orgánu o spáchaní iného správneho deliktu v minulosti (v roku 2016). Ak by protimonopolný úrad v budúcnosti na základe oznámenia Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky podaného dňa 19.12.2016 rozhodol, že činnosť žalobcu bola zneužitím dominantného postavenia, tak by bol súd takýmto rozhodnutím podľa § 193 C.s.p. viazaný. V opačnom prípade je jeho rozhodnutie v merite veci predčasné, t. j. nezákonné. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil návrh žalovaného na prerušenie konania, pretože úplne opomenul vysporiadať sa s právnou argumentáciou i eventuálnou aplikáciou § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím opäť zaťažil konanie i napadnuté rozhodnutie takou vadou, ktorá predstavuje zásah do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Vo svojom návrhu na prerušenie konania explicitne uviedol právnú argumentáciu, prečo je otázka zneužitia dominantného postavenia žalobcu právne významná vo vzťahu k rozhodnutiu súdu vo veci samej, ktorá sa týka vzťahu (ne)primeranosti licenčnej odmeny a výšky bezdôvodného obohatenia, odvíjajúcej sa práve od takto žalobcom neprimerane stanovenej licenčnej odmeny, ktorú žalobca prezentuje ako obvyklú. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že súd prvej inštancie riadne preukázal jeho aktívnu vecnú legitimitáciu, ktorú oprel najmä o oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky v znení jeho rozhodnutia zo dňa 11.5.2010 a oprávnenie na výkon kolektívnej správy vydané uvedeným ministerstvom dňa 18.8.2016, č. MK-1587/2016-232/10421; zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv i vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, na základe ktorých uzatváral rozšírené hromadné licenčné zmluvy, a teda poskytoval licencie používateľom, pričom zoznamy nositeľov práv v Slovenskej republike a zahraničných partnerov boli a sú verejne dostupné na jeho webovej stránke, zoznamy navyše založil do spisu; o príslušné ustanovenia zákona č. 185/2015 Z. z. (Autorský zákon), najmä § 19, § 79, § 164, § 58 ods. 1 písm. i) a § 63 ods. 2 písm. d). Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne zrozumiteľne uviedol skutočnosti, na základe ktorých mal za preukázanú existenciu jeho vecnej aktívnej legitimitácie. Žalovaný v odvolaní opätovne prezentoval právny názor, že v konaní by mohla byť jeho aktívna vecná legitimitácia preukázaná len nasledovným spôsobom: predložením zmlúv, ktoré má uzatvorené s jednotlivými autormi a nositeľmi práv v Slovenskej republike, ktorých ako organizácia kolektívnej správy zastupuje; predložením recipročných zmlúv uzatvorených s partnerskými organizáciami kolektívnej správy a zmlúv, ktoré majú s autormi a nositeľmi práv uzatvorené tieto organizácie kolektívnej správy (práve diela týchto autorov tvoria majoritnú časť vysielania), aby bolo preukázané, že ich zastupujú; predložením písomných oznámení autorov a nositeľov práv o zaradení jednotlivých predmetov ochrany do registra; predložením zoznamov všetkých predmetov ochrany, ktoré má vo svojej správe; predložením zoznamov všetkých predmetov ochrany, ktoré boli v roku 2016 súčasťou televízneho vysielania v Slovenskej republike; konkretizovaním všetkých jednotlivých predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou televízneho vysielania podľa jednotlivých autorov a nositeľov práv; preukazovaním, že iné subjekty, napr. samotní autori, producenti či vysielatelia, nie sú tými subjektmi, ktoré by mohli mať aktívnu vecnú legitimitáciu namiesto neho. Uvedené ponímanie preukazovania aktívnej vecnej legitimitácie je v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov a tiež na ochranu dobromyseľných

používateľov. Preukázal, že požiadavky žalovaného sú objektívne nezmyselné a šikanózne. Uplatnil si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa Autorského zákona s poukazom na ustanovenie § 164 ods. 1 veta prvá, ods. 5 tohto zákona, a preukázal, že je oprávnený v zmysle § 79 ods. 1, ods. 5 citovaného zákona uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, verejným prenosom technickými prostriedkami so súhlasom autorov, jednak za nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 Autorského zákona na zmluvnom základe, a jednak za nositeľov práv, ktorí nie sú ním zastupovaní podľa uvedeného zákonného ustanovenia. V časti „Výber, správa a vyplatenie príjmov z výkonu kolektívnej správy“ Autorský zákon v § 169 ods. 4 ukladá organizácii kolektívnej správy povinnosť vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa § 165 ods. 1 pre nositeľa práv licenčné odmeny a domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Majetkové práva sú uvedené v § 19 Autorského zákona a ten v § 58 ods. 1 demonštratívne uvádza, čoho sa môže autor, do ktorého práva (t. j. aj majetkového práva) sa neoprávnenne zasiahlo, domáhať. Jedným z nárokov autora je v zmysle § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy tohto nároku sa v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy, pričom zároveň ale v zmysle § 169 ods. 4 je organizácia kolektívnej správy dokonca aj povinná sa domáhať nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Túto povinnosť nemá iba v tom prípade, pokiaľ nositeľ práv prejavil výslovne vôľu domáhať sa tohto nároku sám alebo ak je to nehospodárne. Ustanovenie § 456 prvá veta Občianskeho zákonníka, na ktoré žalovaný poukazuje, síce uvádza, že predmet bezdôvodného obohatenia sa má vydať tomu, na úkor koho sa získal, avšak z osobitnej právnej úpravy v Autorskom zákone, ktorá má v danom prípade prednosť, vyplýva, že organizácia kolektívnej správy sa môže a zároveň aj musí domáhať jeho vydania, a teda povinný subjekt má povinnosť jej ho vydať. Z právnej úpravy Autorského zákona vyplýva, že organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe podľa § 164 v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany a pokiaľ tak neurobí, má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená i povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou. Vzhľadom na platnú právnu úpravu a vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k písomnému vylúčeniu kolektívnej správy majetkových práv zo strany nositeľov práv zastupovaných na zmluvnom základe, ani zo strany nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe, má zákonnú povinnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia a nositelia práv sami neuplatňujú voči žalovanému nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Práve aby nedochádzalo k neoprávneným zásahom do práv autorov a iných nositeľov práv, pre ktorých je najmä pri hromadnom používaní predmetov ochrany takmer nemožné alebo veľmi obtiažne zisťovať a kontrolovať používanie predmetov ochrany a uplatňovať svoje práva individuálne, na druhej strane, kedy je pre používateľov získavať individuálne súhlasy nositeľov práv obtiažne, resp. takmer nemožné a pokiaľ áno, tak iba so značnými ekonomickými nákladmi, je v právnej úprave Autorského zákona založený systém kolektívnej správy, inštitút hromadnej licenčnej zmluvy a osobitne inštitút rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy. Takýmto spôsobom štát zabezpečuje realizáciu verejného záujmu - ochranu subjektívnych práv autorov a nositeľov práv v zmysle medzinárodného práva a zjednodušuje legálny prístup k používaniu predmetov ochrany širokej verejnosti. Tvrdenie žalovaného, že žalobca môže preukázať aktívnu vecnú legitímáciu iba tak, že preukáže konkrétnymi zmluvami o zastupovaní či vôbec, v akom rozsahu a pre ktoré konkrétne predmety ochrany vykonáva kolektívnu správu majetkových práv jednotlivých nositeľov práv, a zároveň preukáže, že sa jedná o také konkrétne predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období naozaj neoprávnenne použil, je v prípade hromadného používania predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami v hlbokom rozpore s princípmi, na ktorých je Autorský zákon založený, je ignoranciou inštitútu kolektívnej správy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a hromadnej licenčnej zmluvy. Žalovaný v odvolaní konštatoval, že menné zoznamy nositeľov práv v Slovenskej republike zastupovaných žalobcom a zoznamy zahraničných organizácií kolektívnej správy, s ktorými má založenú reciprocitu pri zastupovaní, nie sú spôsobilými dôkazmi. Zmluvy o zastupovaní s nositeľmi práv, ktoré založil do spisu a recipročnú zmluvu, tiež založenú do spisu, žalovaný

označil za absolútne neplatné právne úkony a dodal, že zo štatistiky vysielania, založenej žalobcom do spisu „nie je možné zistiť, kto má byť nositeľom majetkových práv ku konkrétnemu predmetu ochrany, a teda ani nie je možné identifikovať, či ide o takého nositeľa práv, ktorý so žalobcom uzatvoril dohodu o správe práv a teda nie je možné ani zistiť, či konkrétny nositeľ dal žalobcovi to - ktoré dielo do správy.“ Žalovaný v duchu spochybňovania a neuznávania všetkého, čo uvádza v konaní, tvrdil aj to, že štatistiku vysielania na vybraných televíznych staniciach v roku 2016 považuje za nedôveryhodnú, nakoľko mu nie je známy zdroj. Žalovaným uvádzané tvrdenia žalobca namietol ako nepravdivé, pretože z predloženej štatistiky je možné zistiť, aké predmety ochrany boli vo vysielaní vybraných televíznych staníc použité, kto je nositeľom práv k predmetom ochrany, že zoznamy uverejnené na jeho webovom sídle sú platné a záväzné, rovnako tak zmluvy ním predložené a znova zdôraznil, že zoznamy a zmluvy boli v roku 2016 predkladané Ministerstvu kultúry Slovenskej republiky v zmysle § 148 Autorského zákona v súvislosti s konaním o vydanie oprávnenia. Opätovne prehlásil, že o žiadnej z predložených zmlúv nebolo právoplatne rozhodnuté, že je neplatná, ani sa nevedie a ani nikdy nevedlo žiadne konanie o určenie ich neplatnosti. Žalovaný v odvolaní znova uviedol, že v prípade audiovizuálnych diel nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori ako osoby, ktoré dielo vytvorili (pôvodcovia diela), ale naopak vykonávajú ich producenti, že v prípade uvedených diel ide o tzv. spoločné dielo, potom ex lege vykonáva majetkové práva producent, resp. vysielateľ analogicky ako v prípade tzv. zamestnaneckého diela zamestnávateľ, že autori dostávajú za „to isté“ zaplatené dvakrát. Na základe neudržateľných právnych úvah žalovaný v snahe presvedčiť súd o neexistencii nároku žalobcu dokonca konštatuje, že v oblasti audiovizie žalobca nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv a požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia za niekoho, kto mu na to nedal mandát. Zopakoval, že audiovizuálne dielo nie je podľa Autorského zákona spoločným dielom, ale dielom s osobitnou právnou úpravou, na ktoré sa podľa § 83 Autorského zákona primerane použijú ustanovenia § 15 uvedeného zákona. Audiovizuálne dielo nebolo považované za spoločné dielo v právnom režime zamestnaneckého diela ani podľa predchádzajúcej právnej úpravy zákona č. 618/2003 Z. z. (starý Autorský zákon), ale za osobitný druh diela spoluautorov, ako to vyplýva z § 5 ods. 2 starého Autorského zákona. Aplikácia analógie zamestnaneckého diela je vylúčená a ani producenti, vysielatelia, nevykonávajú práva autorov audiovizuálnych diel ex lege, ako to žalovaný vykladá. Podľa autorskoprávnej úpravy je v prípade audiovizuálneho diela potrebné rozlišovať majetkové práva autora a iných nositeľov práv k dielu podľa § 19 Autorského zákona; majetkové práva výrobcu audiovizuálneho záznamu podľa § 118 Autorského zákona; majetkové práva vysielateľa podľa § 125 Autorského zákona. V zmysle § 2 Autorského zákona sa však úprava tohto zákona vzťahuje na autorov vo vzťahu k dielu, na výrobcu audiovizuálneho záznamu len vo vzťahu k audiovizuálnemu záznamu a pokiaľ ide o vysielateľa, tak len vo vzťahu k vysielaniu. Nie každý audiovizuálny záznam je audiovizuálne dielo, nie každý výrobca audiovizuálneho záznamu je výrobcom originálu audiovizuálneho diela. Majetkové práva autorov audiovizuálneho diela by síce mohli vykonávať aj výrobcovia prvého originálu audiovizuálneho diela (t. j. producenti), avšak výlučne za osobitných podmienok stanovených v § 86 Autorského zákona a § 55 starého Autorského zákona, ktorých existencia však nebola v konaní preukázaná. Tvrdenie žalovaného, že v oblasti audiovizie žalobca nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv, ale sú to producenti či dokonca vysielatelia ex lege, je v priamom rozpore s novým i starým Autorským zákonom. K žalovaným predloženým zmluvám medzi RTVS a autormi prekladu a/alebo úpravy dialógov konštatoval, že sa autori zaviazali pre RTVS vyhotoviť pre už existujúce audiovizuálne dielo preklad, prípadne úpravu dialógov. Samotný dabing nie je audiovizuálne dielo a RTVS nie je výrobcom prvého originálu audiovizuálneho diela, má iba postavenie výrobcu zvukového záznamu, prípadne zvukovo-obrazového záznamu a tomu zodpovedajúce práva, ale nie postavenie producenta podľa vyššie uvedeného. Navyše autori prekladov a dialógov uvedených v predmetných zmluvách žalobcovi písomne neoznámili vylúčenie daných predmetov ochrany z kolektívnej správy. Licenčné odmeny, ktoré mu používatelia na základe rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy uhrádzajú v prípade verejného prenosu technickými prostriedkami, sú stanovené paušálnou sumou, kedy vopred nie je známe, ktorému nositeľovi práv a za použitie ktorých diel bude vyplatená. Samotné rozdeľovanie odmien je už na ťarchu a zodpovednosť žalobcu, keďže odmeny z verejného prenosu technickými prostriedkami sa rozdeľujú tak, že sa priradujú k odmenám za káblovú retransmisiu, čo je povinná kolektívna správa. Žalovaným predložené zmluvy s RTVS tak nemajú na posúdenie jeho nároku žiadnu relevanciu. K tvrdeniu žalovaného, že autori dostávajú „za to isté“ zaplatené dvakrát opätovne uviedol, že žalovaný opomína, že autori majú právo udeľovať súhlas na každé použitie diela a majú nárok na odmenu za každé použitie diela; opomína, že použitie diela v audiovizuálnom diele je jeden spôsob použitia, vysielanie diela je ďalší spôsob použitia diela, káblová retransmisia je tiež jedným zo spôsobov použitia diela a verejný prenos

technickými prostriedkami je ďalším samostatným spôsobom použitia diela. Z uvedeného je nesporné, že producenti, vysielatelia, nevykonávali a nevykonávajú majetkové práva autorov audiovizuálnych diela ex lege podľa nového ani starého Autorského zákona. K ďalšiemu tvrdeniu žalovaného v jeho odvolaní, že sa mu nepodarilo preukázať tzv. novú verejnosť, keďže nepreukázal (ani netvrdil), že by žalovaný vo svojom hotelovom zariadení počas žalovaného obdobia ubytovával hostí 365 dní a v každej izbe, poukázal na to, že už v žalobe uviedol, že žalovaný v roku 2016 prevádzkoval uvedené ubytovacie zariadenie s tým, že poskytoval svojim zákazníkom ubytovacie služby a v ním prevádzkovanom zariadení realizoval v roku 2016 verejný prenos technickými zariadeniami. Preukázal, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos technickými zariadeniami, a to verejnými vyhláseniami žalovaného, ktorý prostredníctvom združenia hotelov a reštaurácií uzatvoril zmluvy, ktorými získal pre rok 2016 súhlas na používanie predmetov ochrany kolektívne spravovaných SOZA a SLOVGRAM. Prevádzkovanie ubytovacieho zariadenia a poskytovanie ubytovacích služieb nesporne znamená ubytovanie hostí. Žalovaný nespochybnil, že po celý rok 2016 prevádzkoval vyššie uvedené ubytovacie zariadenie a v rámci svojej obrany sa v odvolaní snaží presvedčiť súd o zjavnom nezmysle, že aj keď celý rok prevádzkoval ubytovacie zariadenie, tak to ešte neznamená, že by sa v jeho ubytovacom zariadení aj ubytovávali hostia. Pokiaľ ide o ďalší verejný prenos a jeho ponímanie Súdnym dvorom Európskej únie, v konaní poukázal na rozsudok Súdného dvora Európskej únie zo dňa 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/0; zo dňa 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp. zn. C-162/10 a na uznesenie zo dňa 18.3.2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheki kai Touristiki Etairai. Žalovaný v odvolaní opätovne poukázal na rozsudok Súdného dvora Európskej únie zo dňa 15.3.2012, sp. zn. C-135/10 vo veci SCF c/a Marco Del Corso, ktorého predmetom bola otázka, či v prípade poskytovania hudobnej kulisy v čakárni zubného lekára dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu. Žalovaný poukázal na body 83. až 87. uvedeného rozsudku, žalobca na bod 82., v ktorom sa súdny dvor výslovne odvoláva na rozsudok Súdného dvora Európskej únie zo dňa 7.12.2006, sp. zn. C-306/05, vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, na ktorý už vo svojich podaniach opakovane poukázal. To, že sa súd prvej inštancie podrobne nezaoberal zjavne neudržateľnými interpretáciami judikatúry Súdného dvora Európskej únie žalovaným, nemožno považovať za vadu rozsudku, ako sa snaží žalovaný interpretovať. Ďalej žalobca uviedol, že žalovaný uzatvoril zmluvy, ktorými získal pre rok 2016 súhlas na používanie predmetov ochrany formou verejného prenosu technickými zariadeniami so SOZA, SLOVGRAM a OZIS, čím získal súhlas týchto organizácií na používanie predmetov ochrany nimi kolektívne spravovanými. Podstatou verejného prenosu však sú nesporne predmety ochrany spravované práve žalobcom, kedy ich vyňatie z verejného prenosu ani technicky nie je možné. K argumentácii žalovaného uvedenej v odvolaní, že bez udania riadnych skutkových tvrdení a návrhov na vykonanie dokazovania žalobca uplatnil bezdôvodné obohatenie voči žalovanému vo výške, ktorá by zodpovedala 100 % obsadenosti hotela žalovaného počas obdobia 365 dní v roku, že skutkovo nevymedzil, na základe čoho takúto výšku uplatňuje a na preukázanie jeho dôvodnosti nenavrhol žiadne dôkazy, pričom tvrdí, že si uplatňuje iba teoretický prospech a že rozsah bezdôvodného obohatenia súvisí s obsadenosťou jeho hotela, žalobca poukázal na to, že sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia z titulu, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos technickými prostriedkami bez získania predchádzajúceho súhlasu nositeľov práv, t. j. bez licencie, čím zasiahol neoprávnene do autorských práv a kedy výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od licenčnej odmeny, ktorá bola v rozhodnom období zvyčajná a ktorú by za získanie danej licencie žalovaný zaplatil. K preukázaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia zopakoval, že Autorský zákon prísne rozlišuje medzi autorským právom a právami súvisiacimi s autorským právom a aj nároky na odmenu autorov, na tzv. primeranú odmenu, teda odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorským právom. Zatiaľ čo autori dopredu udeľujú súhlas na použitie ich diel licenčnou zmluvou za licenčnú odmenu, tak nositelia práv súvisiacich s autorským právom uzatvárajú zmluvu o primeranej odmene a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených SOZA a žalobcom, nakoľko títo zastupujú autorov, preto nezohľadňujú obsadenosť ubytovacieho zariadenia, čo žalovaný pri SOZA akceptuje ale pri žalobcovi namieta. Primeranú odmenu uplatňuje za nositeľov práv SLOVGRAM a OZIS a títo vzhľadom na charakter práv, ktoré spravujú, zohľadňujú vyťaženosť, t. j. obsadenosť, ubytovacieho zariadenia. Opätovne uviedol, že licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany a to za licenčnú odmenu. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti udeľuje autor používateľovi právo používať jeho dielo. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu, t. j. právo

do budúca používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V akom rozsahu používateľ nakoniec po získaní licencie reálne využíva udelené mu právo používať predmety ochrany na dohodnutý účel, teda v danom prípade, v akom rozsahu používateľ prijímal a sprostredkoval verejný prenos technickými zariadeniami, je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu nepodstatné a je na používateľovi, do akej miery toto právo využíva. V prípade zistenia neoprávneného zásahu do práv autora má tento podľa § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku žalobca vychádzal pri jej určení z § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy si uplatnil nárok vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Pokiaľ teda zvyčajnou odmenou bola odmena stanovená paušálnou sumou, tak aj výška bezdôvodného obohatenia sa má takto zisťovať a je tak irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany. Relevantné je iba preukázať, či bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo žalobca preukázal a relevantné je tiež preukázať, aká bola zvyčajná licenčná odmena, teda odmena za akú by žalovaný dostal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany bez ohľadu na to, ktoré všetky konkrétne diela a ktorých všetkých konkrétnych nositeľov by použil. Taktiež preukázal, že iní používatelia v roku 2016 uzatvárali na dané použitie daných predmetov ochrany licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa jeho sadzovníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného od 1.1.2015 a že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium pre, podľa sadzovníka, dohodnutú licenčnú odmenu, teda nebolo zvyčajné takéto kritérium zohľadňovať. Pokiaľ by súd takto určenú zvyčajnú odmenu neakceptoval, tak by poskytol žalovanému neoprávnenú výhodu a svojim rozhodnutím by tiež poprel jeho povinnosť postupovať voči všetkým používateľom za rovnakých podmienok. V tejto súvislosti znova odkázal aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 27.1.2017, sp. zn. C-367/2015, a na to, že žiadny z rozsudkov Súdneho dvora nepojednáva a neurčuje pravidlá stanovenia spôsobu výpočtu výšky licenčnej odmeny, ako to v rozpore s jednotlivými rozhodnutiami tohto súdneho dvora žalovaný účelovo prezentuje. Ak sa žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, za akú v danom čase za dané použitie predmetov ochrany získavali licenciu iní používatelia, tak takýto nárok riadne podľa Autorského zákona preukázal čo do dôvodu i výšky. Má za to, že súd prvej inštancie správne a riadne vyhodnotil dôkaznú situáciu, kedy ustálil záver, že žalovaný neoprávnenne uskutočňoval verejný prenos predmetov ochrany ním spravovaných tak, ako to v konaní uviedol. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku rovnako správne uviedol, že žalobca tvrdil a riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, keďže predložil oprávnenie udelené Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky, ktorým získal postavenie organizácie kolektívnej správy, preukázal rozsah zastupovaných autorov v Slovenskej republike a zahraničí, a to aj predložením niekoľkých uzatvorených zmlúv s autormi a zahraničnými organizáciami kolektívnej správy a taktiež preukázal rozsah predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva správu a ktoré boli obsahom verejného prenosu, ktorý žalovaný uskutočňoval. Súd prvej inštancie rovnako správne ustálil, že riadne preukázal, že žalovaný uskutočňoval verejný prenos, keďže mal vo svojich ubytovacích zariadeniach umiestnené televízne prijímače vybavené príjmom, čo vyplývalo z verejných vyhlásení žalovaného, ktoré mali záväznú povahu, čo žalovaný nepoprel a dané aj vyplývalo zo zmlúv s ostatnými organizáciami kolektívnej správy, ktoré žalovaný každoročne, aj v roku 2016, uzatváral, čo žalovaný nepoprel a v zmysle ktorých používal predmety ochrany spravované ostatnými organizáciami kolektívnej správy, ktorých použitie nie je možné technicky oddeliť od použitia predmetov ochrany ním spravovaných. K odvolacej námietke žalovaného, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jeho predloženou „Analýzou licenčných platieb spoločnosti KMPG“ zo dňa 12.9.2016, konštatoval, že bola vypracovaná KPMG Česká republika, s.r.o., na základe objednávky Združenia hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky a samotní autori označujú materiál ako „štúdiu“, pričom uvádzajú, že jej cieľom je „analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikritériálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom.“ Z jeho podrobnej argumentácie k tomuto dôkazu, ktorú uviedol v konaní, na ktorú odkazuje, je zrejmé, že samotné analýzy v jednotlivých krajinách často nezahŕňajú všetky organizácie kolektívnej správy, obzvlášť nie tie, ktoré vykonávajú práva autorov audiovizuálnych diel a diel v audiovizuálnych dielach použitých. Autori uvedenej analýzy toto nesporne nezohľadňovali a pri viacerých krajinách neboli schopní ani len približne zistiť, aký je podiel autorov audiovizuálnych diel na celkovo vybraných odmenách, resp. pri niektorých odmenách označených ako odmeny autorov audiovizuálnych diel je zrejmé, že patria len istej časti autorov audiovizuálnych diel. Žalovaný opakovane a dôrazne uvádza, že v prípade sadziieb uplatňovaných organizáciou kolektívnej správy, ak sú tieto

podstatne vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch, tak je to treba považovať za indíciu o zneužití dominantného postavenia, čo podľa tvrdenia žalovaného preukázal analýzou, ale už opomenul zdôrazniť, že rozsudky Súdneho dvora Európskej únie, na ktoré poukázal a ktoré pojednávajú o sadzbách organizácií kolektívnej správy, zdôrazňujú, že je to len vtedy, ak sa porovnanie uskutočnilo na jednotnom základe. Žalovaným predložená analýza vykonáva porovnanie odmien, ktoré však majú v skutočnosti odlišný základ, čím sa porovnáva neporovnateľné. Bez ohľadu na uvedené skutočnosti a na to, že samotný základ porovnania sadziieb je hrubo nepresný a analýza porovnáva odmeny s úplne odlišným základom, tak i samotný výpočet údajnej výšky priemerných poplatkov je arbitrárnym spôsobom znížený o rozdiel v hrubom domácom produkte porovnávaných krajín. Analýza uvádza takto určený poplatok ako keby to bol poplatok, ktorý sa v danej krajine aj skutočne vyberá, čo však tak nie je. Analýza neobsahuje ani jediný dôkaz o tom, za akú odmenu skutočne bola používateľom daného druhu diel, ku ktorým žalobca vykonáva kolektívnu správu, poskytovaná v roku 2016 licencia na používanie formou verejného prenosu. Odmeny platné podľa jeho sadzobníka platného od 1.1.2015 sú platné v rovnakej výške aj k dnešnému dňu a rešpektujúc jeho sadzobník, uzatvorilo za rok 2015 s ním 218 používateľov hromadné licenčné zmluvy a 396 používateľov dohody o urovnaní, v roku 2016 uzatvorilo za uvedené licenčné odmeny 300 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 279 používateľov dohody o urovnaní. V roku 2017 uzatvorilo 645 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 304 používateľov dohody o urovnaní. V roku 2018 uzatvorilo 700 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy za rovnaké licenčné odmeny. Je teda zrejme, že iní používatelia, na rozdiel od žalovaného, ktorý vedome, sústavne a dlhodobo neoprávnene zasahuje do práv autorov, považujú sadzobník za primeraný, oprávnený a opodstatnený. Dodal, že žalovaný mal možnosť v prípade, že považoval licenčnú odmenu stanovenú jeho sadzobníkom za neprimeranú, podať žalobu o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy, v rámci ktorej by súd určil aj výšku licenčnej odmeny. V prípade využitia tohto zákonného inštitútu mohol žalovaný diela daným spôsobom legálne používať, ale túto možnosť nevyužil a vedome používal predmety ochrany ním spravované neoprávnene. Odkázal i na verejne dostupnú informáciu Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska, z ktorej vyplýva, že za svojich členov, ktorých zastupuje na základe príkaznej zmluvy (čo je aj prípad žalovaného), uzavrel so žalobcom pre rok 2017 dohodu o urovnaní a rešpektoval jeho sadzobník, pričom dohoda sa vzťahuje i na žalovaného, ktorý rovnako ako v roku 2016 i v roku 2017 vykonával verejný prenos technickými zariadeniami v ním prevádzkovaných ubytovacích zariadeniach. Svoje povinnosti voči žalobcovi za rok 2017, z používania predmetov ochrany ním spravovaných, si tak žalovaný splnil. Ďalej žalovaný v odvolaní vytkol prvoinštančnému súdu, že sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne nevysporiadal s jeho argumentmi ohľadne ním tvrdeného zneužívania dominantného postavenia žalobcu, že porušil pozitívny záväzok štátu chrániť poctivú hospodársku súťaž, ako aj že mal súd prvej inštancie zväžiť potrebu prerušenia konania v zmysle jeho návrhu, keď nesprávnosť výroku III. napadnutého rozhodnutia vidí v tom, že nebolo špecifikované, aké dôvody ho viedli k zamietnutiu návrhu na prerušenie konania, keďže ani neuviedol, aké konkrétne podmienky neboli splnené na prerušenie konania. Žalovaný v priebehu konania uvádzal, že žalobca nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa práv k predmetom ochrany, na druhej strane však rovnako argumentoval, že zneužíva svoje dominantné postavenie na trhu udeľovania licencií na verejný prenos, ktorý je predmetom konania. Už z daného je zrejme, že argumentácia žalovaného je zjavne rozporná, účelová a demagogická. Žalovaný v priebehu konania konštatoval, že uplatňovanie licenčných odmien podľa sadzobníka žalobcu je jednoznačným prejavom zakázaného zneužívania jeho dominantného postavenia na relevantnom trhu a súčasne z toho istého dôvodu ide z jeho strany i o nekalosúťažné konanie podľa § 44 ods. 1 a § 265 Obchodného zákonníka, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Žalobca poukázal na skutočnosť, že predmetom prebiehajúceho konania nie je rozhodovanie o zneužití dominantného postavenia, ani obchodnoprávny vzťah medzi ním a žalovaným, ale vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu porušenia autorského práva, ktoré patrí do skupiny občianskoprávných vzťahov, preto dožadovanie sa aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka zo strany žalovaného je neudržateľné. Má podľa § 3 zákona č. 136/2001 Z. z. postavenie podnikateľa, avšak len na účely tohto zákona. O zneužívaní dominantného postavenia na trhu rozhoduje výlučne Protimonopolný úrad Slovenskej republiky podľa § 25 a nasl. zákona č. 136/2001 Z. z. a konanie sa začína vždy z vlastného podnetu úradu. V konaní vyšlo najavo, že na uvedenom úrade bol podaný podnet Združenia hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2015 na prešetrenie zneužívania jeho dominantného postavenia, pričom tento úrad listom zo dňa 14.7.2015 oznámil uvedenému združeniu, že sa podnetom nebude zaoberať. Aj v roku 2016 sa Protimonopolný úrad zaoberal podnetom na prešetrenie jeho konania ohľadom systému a výšky licenčných odmien, kedy vzhľadom na aspekty a charakter posudzovanej veci podnet odmietol a nezačal konanie. Združenie hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky podalo dňa 19.12.2016 na Protimonopolný

úrad ďalší podnet vo veci podozrenia na možné zneužívanie jeho dominantného postavenia, ktorý je tretím podnetom založeným na tom istom skutkovom a právnom stave, dodnes sa na základe tohto podnetu konanie voči žalobcovi nezačalo. Žalovaný predložil v odpore návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p., ale ako už žalobca uviedol, nie je voči nemu vedené žiadne konanie, takže je neprípustné, aby súd prerušil konanie do skončenia konania na inom orgáne, ktoré sa v skutočnosti nevedie, alebo môže byť len hypoteticky v budúcnosti vedené. Poukázal v tejto súvislosti na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Co 45/2018; uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 151/2018; uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 67/2019, na základe ktorých nebolo v obdobných veciach vyhovené návrhu žalovaného na prerušenie konania. Rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku „či z jeho strany prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu.“ Pre rozhodnutie vo veci samej je relevantné dokazovanie zamerané na zistenie zvyčajnej, resp. obvyklej, odmeny, čo je otázkou, ktorá musí byť posúdená práve konajúcim súdom podľa konkrétnych okolností prejednávaneho prípadu. Takéto dokazovanie bolo aj riadne vykonané, pričom súd prvej inštancie svoje závery o zistení zvyčajnej licenčnej odmeny aj riadne odôvodnil. Žalovaný v snahe presvedčiť súd, že má povinnosť postupu podľa § 158 C.s.p., citoval v odvolaní jednotlivé body z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-177/16, ale opomenul uviesť základnú skutočnosť, že predmetný rozsudok bol vydaný v rámci sporu vedeného pred Najvyšším súdom, správnym kolégiom, Lotyšsko, medzi organizáciou kolektívnej správy AKKA/LAA a Radou pre hospodársku súťaž, Lotyšsko, ktorý sa týkal pokuty uloženej organizácii kolektívnej správy z dôvodu zneužitia dominantného postavenia. Je nesporné, že predmetom takéhoto konania bolo rozhodovanie príslušného orgánu o zneužívaní dominantného postavenia na trhu a aplikovali sa predpisy o hospodárskej súťaži, čo však nie je prípad prejednávany v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný s odkazom na uvedený rozsudok dokonca arbitrárne modifikuje § 151 ods. 2 C.s.p., s čím sa žalobca nestotožňuje. K argumentácii žalovaného, kedy odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 8 Sžhu1/2012, konštatoval, že ide zo strany žalovaného o účelový a skresľujúci výklad daného rozsudku, pretože najvyšší súd prejednával, v rámci správneho súdnictva, žalobu voči Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky a vysvetľoval, že v rámci konania o zneužívaní dominantného postavenia musí byť aplikovaná aj generálna klauzula zneužívania dominantného postavenia, kedy samotná skutočnosť, že nebola naplnená niektorá zo špecifických skutkových podstát stále nevylučuje naplnenie generálnej klauzuly, teda konania zneužívajúceho dominantné postavenie. Argumentácia žalovaného aj v tomto prípade stojí výlučne na citovaní z kontextu vytrhnutých pasáží rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom ich zneniu pripisuje diametrálne odlišný obsah, než aký majú, čo je zrejme každému, ktorý sa oboznámi s celým znením daného rozsudku. Žalobca zotrval na tom, že rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia podľa Autorského zákona je závislé od ustálenia obvyklej odmeny za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva a nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku „či z jeho strany prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu“; podanie odvolania z dôvodu podľa § 365 ods. 2 C.s.p. považuje za nedôvodné. Záverom uviedol, že v konaní preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, existenciu ďalšieho verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného i výšku obvyklej odmeny, od ktorej sa odvíja výška bezdôvodného obohatenia. Odkázal na to, že všeobecné súdy v 100 rozsudkoch (z toho 84 riadnych rozsudkov a 16 rozsudkov pre zmeškanie) v skutkovo a právne obdobných konaniach mali za nepochybné, že je aktívne vecne legitimovaný a ním preukázaná odmena uvedená v sadzobníku bola zvyčajnou, resp. obvyklou, odmenou, a preto žalobe vyhovel. K dnešnému dňu bolo vydaných 22 rozsudkov odvolacích súdov, ktorými boli vyhovujúce rozhodnutia súdov prvej inštancie potvrdené (ide o rozsudky - Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Co 131/2017, Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 4 Co 103/2017, Krajský súd v Bratislave sp. zn. 6 Co 232/2017, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 168/2017, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co 339/2017, Krajský súd v Prešove sp. zn. 1 Co 58/2017, Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 19 Co 84/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 56/2018, Krajský súd v Bratislave sp. zn. 4 Co 231/2017, Krajský súd v Prešove sp. zn. 25 Co 80/2017, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Co 83/2016 a Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 11 Co 73/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 11 Co 47/2018, Krajský súd v Trnave sp. zn. 24 Co 130/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Co 225/2017, Krajský súd v Žiline sp. zn. 10 Co 16/2018, Krajský súd v Nitre sp. zn. 26 Co 40/2018, Krajský súd v Žiline sp. zn. 9 Co 64/2018, Krajský súd v Žiline sp. zn. 9 Co 95/2018, Krajský súd v Bratislave sp. zn. 3 Co 233/2017, Krajský súd v Košiciach sp. zn. 3 Co 170/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 113/2018). V skutkovo a právne obdobnej veci rozhodoval už aj Najvyšší súd Slovenskej republiky o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského

súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 168/2017; dovolanie bolo odmietnuté. Žalovaný sa domáha takého rozhodnutia súdu, ktorým by mal súd poskytnúť ochranu neoprávnenému používateľovi a neoprávnenú výhodu oproti používateľom plniacim si svoje povinnosti voči nositeľom práv. Súd by tak svojím rozhodnutím nesporne motivoval používateľov práve k tomu, aby neuzatvárali pred používaním diel licenčné zmluvy. Pre neoprávneného používateľa by tak bolo najvýhodnejšie počkať, či sa autor alebo nositeľ práv vôbec dozvie o porušení jeho práv a či sa bude účinne brániť. Navyše takýto neoprávnený používateľ vie, že v prípade, ak sa aj poškodený autor a nositeľ práv bude dožadovať ochrany svojich práv na súde, tak nepreukáže, či došlo k verejnému prenosu, v akom rozsahu a keď by to aj preukázal, tak sa nedočká vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej, resp. obvyklej, licenčnej odmeny. Podľa žalobcu súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania rozhodol správne, keď poskytol autorom právnu ochranu, čo plne korešponduje aj so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES zo dňa 22.5.2001. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť; žiadal trovy odvolacieho konania.

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu nevyjadril.

5. Žalovaný v písomnom podaní doručenom odvolaciemu súdu dňa 14.9.2020 uviedol, že sa dňa 7.8.2020 dozvedel, že Protimonopolný úrad Slovenskej republiky začal na základe oznámenia Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska (ktorej je členom) a aj na základe ďalších zo strany uvedeného úradu získaných informácií a podkladov dňa 23.7.2020 voči žalobcovi správne konanie vedené pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020 vo veci možného zneužívania dominantného postavenia podľa § 8 zákona, pričom predmetné správne konanie na Protimonopolnom úrade v súčasnosti naďalej prebieha. Z uvedeného dôvodu preto navrhol prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p. z nasledovných dôvodov. Od začiatku v konaní namieta, že sadzby uvedené v sadzobníku žalobcu sú neprímerane vysoké, a to až v takej miere, že ich uplatňovanie predstavuje výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), a preto nesmie požívať právnu ochranu. Sadzby sú žalobcom stanovované jednostranne, netransparentne (nie je možné nijakým spôsobom zistiť, či sú vzhľadom na rozsah žalobcom spravovaných majetkových práv a vzhľadom na rozsah diel, ktoré mali byť údajne ním v žalovanom období použité, primerane vysoké, či zohľadňujú ekonomickú hodnotu licencie, ktorú skutočne potreboval). V tejto súvislosti poukázal na bod 61. rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-177/16, podľa ktorého organizácii spravujúcej autorské práva s dominantným postavením prináleží preukázať, že jej ceny sú primerané. Otázka primeranosti výšky „sadzobníkových“ odmien žalobcu je predmetom správneho konania vedeného na vyššie uvedenom úrade o podozrení na zneužívanie jeho dominantného postavenia. Ak je spôsob a rozsah uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (vychádzajúc z neprímeraných „sadzobníkových“ odmien, ktoré žalobca prezentuje ako obvyklé a zároveň ak si uplatňuje tento nárok bez zohľadňovania skutočnej obsadenosti jeho ubytovacieho zariadenia) jednou z foriem zneužitia dominantného postavenia zo strany žalobcu - tzv. nepriamo uplatňovanie neprímeraných odmien (zakázaná cenová praktika podľa § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže), tak je jasné, že ide o konanie v hospodárskej súťaži zakázané v zmysle § 8 ods. 3 citovaného zákona, ktoré nesmie požívať právnu (ani súdnu) ochranu a súd potom musí žalobu vo veci samej zamietnuť i z dôvodu, že takéto konanie zakázané v hospodárskej súťaži je súčasne aj nekalosúťažným konaním podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka i konaním v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka, pričom i výkon práva v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v súlade s konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu, rovnako nepožíva právnu ochranu. Inými slovami, ak by aj žalobcom uplatňovaný údajný právny nárok bol preukázaný čo do všetkých predpokladov jeho vzniku, súd mu nesmie podľa § 265 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, poskytnúť právnu ochranu, čo má viesť k strate sporu na strane žalobcu a zamietnutiu žaloby. Nakoľko riešenie otázky, či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu v zmysle zákona o ochrane hospodárskej súťaže (posúdenie otázky viny pri spáchaní správneho deliktu), patrí výlučne do právomoci iného orgánu verejnej moci, a to Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, podľa žalovaného, v predmetnej veci je daný dôvod na obligatórne prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p., ktoré viaže povinnosť súdu prerušiť konanie na existenciu otázky, ktorú v čase prerušenia rieši na to príslušný orgán. Prítom ide o otázku, ktorú nie je oprávnený riešiť súd a zároveň musí ísť o otázku, ktorej vyriešenie bude mať vplyv na výsledok súdneho konania (v tomto prípade táto podmienka je daná, ak je spôsob a rozsah uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia formou zneužitia dominantného postavenia na trhu, ide o zakázané konanie, ktoré nepožíva právnu ochranu). Pokiaľ príslušný orgán začne (začal) konanie,

ktoré smeruje k vyriešeniu (akýmkoľvek procesným spôsobom) takej otázky, ktorú súd nie je oprávnený v sporovom konaní riešiť, tak do času, pokiaľ súd nepozná meritórny alebo nemeritórny výsledok správneho konania vo vzťahu k takej otázke, je povinný súdne konanie prerušiť. Rozhodnutie súdu o priznaní nároku, ktorý javí znaky formy zneužitia dominantného postavenia žalobcu, v čase, kedy nie je zrejmé, či konanie žalobcu je alebo nie je zakázaným konaním v zmysle § 8 ods. 3 zákona o ochrane hospodárskej súťaži, je spôsobilé zasiahnuť do jeho práv v prípade, že konanie žalobcu naozaj zakázané bolo, o čom ale môže deklaratórne rozhodnúť len Protimonopolný úrad v rámci správneho konania. Ak by súd neprerušil konanie (hoci chce žalobe žalobcu vyhovieť), de facto i de iure sám rozhodne o otázke aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorú smie posudzovať výlučne uvedený Protimonopolný úrad a súd prvej inštancie by konal nad rámec svojej právomoci (v rozpore s § 3 C.s.p. a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), pričom toto protiústavné konanie súdu by malo negatívny vplyv na jeho postavenie. Odkázal aj na ustanovenie § 193 vetu tretiu C.s.p. a dodal, že rozhodnutie Protimonopolného úradu podľa § 22 ods. 1 písm. d) zákona č. 136/2001 Z. z. o tom, že konanie alebo činnosť podnikateľa sú v zmysle § 8 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z. zakázané, nie je ničím iným, než deklaratórnym rozhodnutím príslušného orgánu o spáchaní iného správneho deliktu. V prípade, ak by Protimonopolný úrad Slovenskej republiky v rámci správneho konania č. SK 0011/OZDPaVD/2020 rozhodol, že činnosť žalobcu je zneužitím dominantného postavenia, tak súd bude takýmto rozhodnutím v zmysle § 193 C.s.p. viazaný (nemôže si predmetnú prejudiciálnu otázku vyriešiť inak). Práve preto, aby nedochádzalo k predčasným rozhodnutiam zo strany súdov v prípadoch, kedy existujú otázky, ktoré súdy nie sú oprávnené riešiť, pretože v čase súdneho konania ich riešia príslušné orgány, ktoré na to majú právomoc, sú súdy obligatórne povinné prerušiť súdne konanie až do času, kým sa príslušné orgány neprestanú otázkou podstatnou pre rozhodnutie zaoberať, keď súd je potom povinný na výsledok procesného postupu iného príslušného orgánu prihliaďnúť a až následne, podľa výsledku vyriešenia otázky na príslušnom orgáne, rozhodnúť vo veci samej. Poukázal aj na ustálenú prax Európskeho súdneho dvora (napr. C-241/91 P a C-242/91 P Radio Telefis Eireann a Independent Television Publications proti Komisii zo dňa 6.4.1995; T-504/93 Tiercé Ladbroke proti Komisii či rozhodnutie vo veci C- 418/01 IMS Health v. NDC Health), z ktorej vyplýva, že by bolo nesprávne domnievať sa, že správanie podniku s dominantným postavením na trhu, majúce podobu výkonu autorského práva, nemôže byť nikdy preskúmané podľa čl. 82. Zmluvy o Európskom spoločenstve (teraz čl. 102. ZFEU). Podľa Súdneho dvora môže výkon výlučného práva duševného vlastníctva predstavovať zneužívajúce správanie jeho nositeľa. Z vyššie citovaných rozhodnutí plynie, že osoba s dominantným postavením (čo žalobca nepochybne je) na trhu môže svoje postavenie zneužiť výkonom práva duševného vlastníctva. Ak sa súd ani náznakom nezaobráta otázkou, či výkon práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v neprimeranej výške ako súčasť výlučných majetkových práv duševného vlastníctva je alebo nie je možné zahrnúť pod skutkové podstaty čl. 101. a čl. 102. ZFEU, potom takéto jeho arbitrárne právne posúdenie je nesprávne, pretože odporuje vyššie uvedeným záverom európskej rozhodovacej praxe, ktorá opakovane dospela k záveru, že výkon práva duševného vlastníctva môže predstavovať porušenie čl. 102. ZFEU (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 29.5.2019, č. k. 23 Cdo 5955/2017-231). Odvolaciemu súdu preto navrhol konanie prerušiť podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p. až do právoplatného skončenia správneho konania vedeného proti žalobcovi na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. novembra 2021; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Žalobca sa predmetným žalobným návrhom domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia titulom neoprávneného zásahu do autorských práv verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného v čase od 1.1.2016 do 31.12.2016 v zmysle zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (Autorský zákon).

8. V danom spore vykonal súd prvej inštancie všetko navrhované dokazovanie, ktoré bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 C.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, keď na prejednávany prípad použil ustanovenia § 19 ods. 1, 2, 3, 4, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 79 ods. 1, 2, 3, § 143 ods. 1, § 152 ods. 4, § 164 ods. 1, 5 zákona č. 185/2015 Z. z., Autorský zákon, § 442a ods. 2, § 458a, § 517 Občianskeho zákonníka, a správne ustálil, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný, že žalovaný neoprávnene v žalovanom období zasahoval do autorských práv, je preto povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške zvyčajnej, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do týchto práv. Zároveň rozhodol o návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p. tak, že tento zamietol. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe vyhovel, súd prvej inštancie aj riadne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

9. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný, keď nepreukázal, ktorých nositeľov majetkových práv zastupuje a vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany sú to práve tie predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období aj naozaj neoprávnene použil. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne vysvetlil, že žalobca preukázal v konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje a dodáva nasledovné. Vecná legitímácia vyjadruje stav vyplývajúci z hmotného práva, ktorý v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie strany sporu v hmotnoprávnom vzťahu. Sporová strana, ktorá je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia, má aktívnu vecnú legitímáciu a strana sporu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, má pasívnu vecnú legitímáciu. V danej veci žalobca predložil oprávnenia vydané mu Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky zo dňa 18.8.2016, č. MK-1587/2016-232/10421, podľa zákona č. 185/2015 Z. z. na výkon kolektívnej správy práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia v odboroch kolektívnej správy (č. I. 8 spisu) a č. 2/2004 zo dňa 11.5.2010, č. MK-663/2010-70/6165, na výkon kolektívnej správy práv podľa zákona č. 618/2003 Z. z. (č. I. 9 spisu), z ktorých vyplýva, že je organizáciou kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k uvedeným dielam, ako aj, že kolektívnu správu práv vykonáva v odbore káblová retransmisia. Žalobca zároveň predložil i CD nosič, na ktorom je uvedený zoznam všetkých autorov, ktorých zastupuje, ktorý má zverejnený aj na svojej webovej stránke. Z uvedených dôvodov jednoznačne vyplýva, že žalobca preukázal, že je v konaní aktívne vecne legitimovaný, keďže v roku 2016, za ktoré požaduje od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia, mal oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv od príslušného štátneho orgánu (Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky).

10. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný sa na úkor autorov, ktorých žalobca zastupuje, bezdôvodne obohatil tým, že poskytol v roku 2016 signál na uskutočnenie verejného prenosu prostredníctvom televíznych prijímačov bez toho, aby mu bol udelený súhlas zo strany autorov. Podľa § 79 ods. 1, ods. 5 zákona č. 185/2015 Z. z. uzatvára žalobca rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, verejným prenosom technickými prostriedkami so súhlasom autorov za nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 Autorského zákona na zmluvnom základe, ako aj za nositeľov práv, ktorí nie sú žalobcom zastupovaní podľa § 164 Autorského zákona. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená i povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súčasťou každého verejného prenosu v roku 2016 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel. Verejný prenos, resp. káblová retransmisia, patrí v zmysle ustanovenia § 146 ods. 2 písm. f) zákona č. 185/2015 Z. z. k povinnej kolektívnej spravovanej majetkovým právam a je spravovaný organizáciou kolektívnej správy povinnej zo zákona bez možnosti voľby oprávnených osôb.

11. Ak niekto využíva predmety autorskoprávnej ochrany, ku ktorým organizácia kolektívnej správy spravuje práva bez zmluvy, môže sa organizácia kolektívnej správy domáhať podľa ustanovenia § 63 ods. 2 písm. d) zákona č. 185/2015 Z. z. vydania bezdôvodného obohatenia proti takémuto užívateľovi, a to aj súdnou cestou. Podmienkou pre vyslovenie nepochybného záveru o bezdôvodnom obohatení je, že musí dôjsť k neoprávnenému výkonu, k výkonu bez právneho dôvodu kolektívne spravovaného diela. Žalovaný verejne na svojej webovej stránke deklaroval, že v roku 2016 ponúkal ubytovanie v 43 izbách s TV so satelitným príjmom, čo odvolací súd považuje za dostatočné preukázanie skutočnosti, že v danom prípade došlo k neoprávnenému výkonu kolektívne spravovaného diela, a to verejnému prenosu prostredníctvom technických zariadení bez uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom. Odvolací súd nesúhlasí s argumentáciou žalovaného uvedenou v jeho odvolaní, že žalobca nepreukázal existenciu verejného prenosu počas celého žalovaného obdobia (rok 2016 a na 43 TV prijímačoch) a stotožňuje sa s odôvodnením bodu 11.4. napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie riadne vysvetlil i s poukazom na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie, že žalovaný v roku 2016 uskutočňoval verejný prenos predmetu ochrany podľa Autorského zákona. Z rozhodnutí súdneho dvora jednoznačne vyplýva, že poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos a vyžadovanie predloženia akýchkoľvek dôkazov verejného prenosu (napr. či došlo skutočne k šíreniu signálu z TV satelitných prijímačov, či boli izby v hoteli počas roka 2016 obsadené) by bolo bezpredmetné a nehospodárne, pričom ich získanie by bolo pre žalobcu reálne nemožné a nad rámec povinnosti vyplývajúcej mu z Autorského zákona. Odvolací súd dodáva, že ak má žalovaný hotelové zariadenie, v ktorých izbách má umiestnené televízne prijímače so signálom, poskytuje svojim klientom ubytovaným v týchto izbách verejný prenos bez toho, že by bolo potrebné skúmať, aká technika prenosu signálu sa použila a či boli tieto izby obsadené. Hotelové zariadenie je subjektom, ktorý s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim klientom prístup k predmetu ochrany. Súkromná povaha hotelových izieb pritom nebráni tomu, aby sa prenos signálu považoval za verejný prenos. Ak teda žalovaný na svojich izbách mal v roku 2016 televízory so satelitným príjmom, uskutočnil na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES zo dňa 22.5.2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, na ktorú správne poukázal aj prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, rovnako tak i na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp.zn. C-306/05, v ktorom súdny dvor ako odpoveď na prejudiciálne otázky výslovne uviedol, že: „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice.“ V zmysle ďalšieho rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, na ktoré taktiež súd prvej inštancie odkázal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, a to zo dňa 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp.zn. C-162/10: „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos...“, obdobne i uznesenie súdneho dvora zo dňa 18.3.2010, C-136/09, vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai.

12. Prvoinštančný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 11.6.) náležite vysporiadal aj s ďalšou námietkou žalovaného, týkajúcej sa obvyklej licenčnej odmeny, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí a na doplnenie uvádza nasledovné. Súd prvej inštancie pri určení bezdôvodného obohatenia správne vychádzal z obvyklej, zvyčajnej, odmeny, za ktorú žalobca uzatváral licenčné zmluvy v roku 2016, pričom nie je neprimerane vysoká ako namietal žalovaný. Iní používatelia tých istých predmetov ochrany, na rozdiel od žalovaného, odmenu podľa sadzobníka žalobcu považovali za primeranú a hromadnú licenčnú zmluvu s ním podpísali. Členské štáty Európskej únie nemajú zjednotenú cenovú hladinu odmien za využitie predmetov autorských práv, ktorá vzniká v každom štáte samostatne ako určitý kompromis medzi požiadavkami autorov a schopnosťou užívateľov predmetu autorskej ochrany. V neprospech žalovaného vyznieva, že pred kolektívnym správcom zatajil využívanie predmetu autorských práv. V opačnom prípade by sa mohol zapojiť do procesov obchodného vyjednávania a v prípadnom združení s inými podobnými subjektmi využiť možnosti, ktoré zákonodarca dáva právnickým a fyzickým osobám na presadzovanie ich práv a právom chránených záujmov, napríklad i podaním

žaloby o určenie výšky odmeny podľa osobitného predpisu. Žalobca uzatváral v roku 2016 s používateľmi rozšírené hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa jeho sadzovníka účinného od 1.1.2016. Obsadenosť ubytovacieho zariadenia podľa žalobcu nebolo kritérium pre podľa sadzovníka dohodnutú licenčnú odmenu, takže nebolo obvyklé takéto kritérium zohľadňovať. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol (žalovaný to nesporeoval), že v roku 2016 malo 300 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 279 používateľov dohody o urovnaní a aj v roku 2017 s ním uzatvorilo 645 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 304 používateľov dohody o urovnaní, za rok 2018 malo 700 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy za rovnaké licenčné odmeny. Iní používatelia teda považovali sadzovník žalobcu za primeraný, oprávnený a opodstatnený, inak by takéto zmluvy neuzatvárali. Navyše žalobca sa snažil so žalovaným uzatvoriť licenčnú zmluvu na rok 2016, ale žalovaný na návrhy nereagoval a licenčnú zmluvu so žalobcom neuzatvoril. Ak sa žalovanému javil návrh na uzatvorenie licenčnej zmluvy ako neprimeraný, mal právo podľa § 165 ods. 8 zákona č. 185/2015 Z. z. podať žalobu na súde o určenie obsahu zmluvy so žalobcom, vrátane určenia odmeny a nahradenia vôle uzavrieť zmluvu, čo neurobil.

13. Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že nárok žalobcu je nedôvodný preto, že existuje výhradná licencia v prospech RTVS s autormi prekladu alebo úpravy dialógov, odvolací súd považuje za nedôvodné a stotožňuje sa s vyjadrením žalobcu k odvolaniu žalovaného, v ktorom riadne vysvetlil prečo dotknutí autori nemajú postavenie nositeľa majetkových práv autorov alebo producentov a že žalovaným predložené zmluvy s RTVS nemajú na posúdenie jeho nároku žiadnu relevanciu.

14. Odvolací súd považoval za nedôvodnú i ďalšiu odvolaciu námietku žalovaného, že prvoinštančný súd nevykonal dokazovanie ním navrhnuté, pretože súd inštancie správne postupoval, keď takéto dokazovanie nevykonal, keďže by nemalo žiaden vplyv na rozhodnutie vo veci samej, pričom nevykonanie dôkazu aj riadne odôvodnil (bod 11.2. odôvodnenia napadnutého rozsudku), s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

15. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania (výrok III.) podľa ustanovenia § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p., pričom žalovaný výslovne vylúčil podanie odvolania proti rozsudku v tomto výroku, pretože dospel k záveru, že odvolanie proti tomuto výroku prípustné nie je. Napriek tomu sa domáhal súdneho prieskumu uvedeného výroku. Odvolací súd, zhodne s názorom súdu prvej inštancie, považuje návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p. za nedôvodný. Rozhodnutie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, ktorým by bolo právoplatne vyriešené, či konanie žalobcu je alebo nie je zakázaným zneužitím dominantného postavenia na trhu, nemá vplyv na toto konanie a rozhodnutie vo veci samej, ktorej predmetom je zaplatenie žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia a jeho výšky.

16. Nebolo možné sa stotožniť ani s tvrdením žalovaného v odvolaní, že napadnutý rozsudok je zmätočný a nezrozumiteľný, pretože obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p., keď súd prvej inštancie v ňom dal jasnú, presnú, kvalifikovanú odpoveď na otázku, prečo žalobe vyhovel. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej i právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany sporu nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp. zn. 5 M Cdo 8/2008]. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces

ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003). Nie je relevantné tvrdenie odvolateľa o existencii vady v konaní pred súdom, ale len zistenie (záver) súdu, že k tejto vade skutočne došlo (m.m. 8 Cdo 79/2017). Na základe uvedeného na zvyšné odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa toho, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho tvrdením o zneužívaní dominantného postavenia žalobcu, ktorý porušil pozitívny záväzok štátu chrániť poctivú hospodársku súťaž, už odvolací súd nereagoval. Odvolací súd dodáva, že aj napriek rozsiahlemu odvolaniu, žalovaný neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by pre neho priviedli priaznivé rozhodnutie.

17. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav vecí, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

18. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

19. Odvolací súd zamietol ako nedôvodný návrh žalovaného na prerušenie konania, ktorý predložil v rámci odvolacieho konania, ktorým žiadal, podľa ustanovenia § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p., prerušiť konanie až do právoplatného skončenia správneho konania vedeného proti žalobcovi na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020 z dôvodu, že Protimonopolný úrad Slovenskej republiky začal na základe oznámenia Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska, ktorej je členom, a na základe ďalších zo strany uvedeného úradu získaných informácií a podkladov, dňa 23.7.2020 voči žalobcovi správne konanie vedené pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020 vo veci možného zneužívania jeho dominantného postavenia na trhu. Skutočnosť, že na uvedenom úrade prebieha správne konanie (od roku 2020) nijako nesúvisí s predmetným konaním, pretože ak by aj Protimonopolný úrad Slovenskej republiky rozhodol, že žalobca zneužíva svoje dominantné postavenie, nebude mať takéto rozhodnutie žiadny vplyv na predmetné

konanie, ktorého predmetom je zaplatenie sumy 1.462,- € s prísl. titulom bezdôvodného obohatenia, keďže žalovaný neoprávnene v roku 2016 použil diela spravované žalobcom.

20. Napadnutý rozsudok odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. i vo výroku o náhrade trov konania, pretože žalovaný podal odvolanie voči celému rozsudku súdu prvej inštancie, avšak odvolanie vo vzťahu k výroku o trovách konania vôbec nezdôvodnil, preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť napadnutého rozsudku v uvedenom výroku, keď žalobca odvolanie nepodal. Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.).

21. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcoví, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).